

CEZARINA ADAMESCU

TREPTELE SINELUI

- teatru de poezie -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - octombrie 2008

TREPTELE SINELUI

-triptic dramatic literar-muzical pe versuri proprii-

(Fundal muzical. Concertul Nr. 5 pentru pian și orchestră, „Imperialul”, de Ludwig van Beethoven. Scena este goală. Pe ea se află așezate într-o anumită ordine, câteva scaune. Cortină de tul alb. Urmărită de un spot, intră în scenă o fată care înaintează ca în vis, recitând):

Moment I. SPAȚIU TÂRZIU

INTERPRETA I:

Spre tine vin
dulcele meu de pelin
(des)logoditul meu mire
într-un târziu de iubire.
Vin iar și iară
în răsăritul de seară
la ceasul când pâinea se frânge
și vinul se schimbă în sânge.
Vin aducându-ți în dar
sfântul potir cu nectar
ambrozie vrând să-ți închin
la cel mai utopic festin.

(Se rotește cu brațele ridicate și capul pe spate):

Hai, așadar,
să ne scaldăm într-o ploaie de har;
să ne inunde mirosul
de îngeri plângând
frângându-ne carnea și osul;
mireasma sudorii de crin
a Înaltului Cin,
tot azurul din pleoape
al unui PRILEJ DE APROAPE.

(Se apropie de cortina de tul, o dă la o parte ca și când ar intra pe o poartă):

Cuvine-se, hai,
să deschidem porțița de Rai
în brațe cu crinii
oficiind la altarul Luminii.

Pe-al serafimilor pat
dragostea fără păcat.

(Se învăluie în perdeaua de tul):

În mănăstire ursită
Tu ziditor – eu zidită,
în dragostea cea neprihană
din adâncul de rană,
Manole și Ană

(desfăcând brațele în formă de cruce, ca și când cineva ar zidi-o):

Manole și Ană
până la glezne-ngropată
în dragostea fără de pată.
Pân' la genunchi
cu iubirea țâșnind din rărunchi.
Zidită până la brâu
cu iubirea scăpată din frâu;
pân' la mijloc
în dragostea de sub obroc.

De sus până jos
în iubirea pătrunsă la os.
De jos până sus
în iubirea pentru Iisus.
Cu privirile grele
de iubirea țâșnind de sub piele.

Tencuită de harice mâini
până la sâni;
pân' la căușii de palme
sub privirile calme
ale Ziarului meu
Dumnezeu.

Într-o chilie
zidită de vie,
zidită-n iubire ca-n mănăstire,
sub privirea de jar
îngropată-n altar
lângă Mirele Meu,
Dumnezeu.

Stropită cu har de Făurar,
nuntită cu soare
într-a iubirii-nchisoare.
De meșterul Faur
pudrată cu aur

trup de pământ
unsă cu Spiritul Sfânt.

(Iese treptat din perdeaua de tul și se așează în genunchi în poziție de rugă):

Tu și eu
creatură și Dumnezeu
din doi prefăcându-ne una,
cu umilință, o nouă ființă,
despicată la rându-i în două
lacrimi de rouă
lacrimi de stea din care îngerul bea.

Lacrimi de înger uimit
oprind însuși timpul subit
cu dragostea fără sfârșit,
nefiresc de umană,
plămadă de vis, diafană.
Nefiresc de cerească,
iubire lumească,
nefiresc de păgână
iubire de zână,
la ceasul când se îngână
zorii de lună.

Secătuită de viață
în zorii de ceață;
cu sufletul teafăr
în zori de luceafăr.
În dansul de iele
din zorii de stele.
În zorii de vis
din Paradis.

Din somnul iubirii treziți
ÎNDUMNEZEIȚI.
Oameni fiind,
cu jindul de nemaimurind,
nedumerindu-ne foarte
de această iubire de moarte
din sufletul viu
străbătând peste SPAȚIUL TÂRZIU.

-FINALUL PRIMULUI MOMENT-

*(Lumina se stinge. Femeia iese din scenă. Pauză. Când se aprinde spotul, în scenă se află o altă interpretă, se aude altă melodie: **Simfonia nr. 3 de Gustav Mahler**. Femeia stă pe un scaun și monologhează):*

Moment II – DIMINEȚI NELOCUITE

INTERPRETA II:

Am împodobit bradul pentru iubit
și n-a venit.
L-am îmbrăcat frumos
fără folos.
În noaptea-nstelată
miroseam a cetină toată.
De-atâta nevină
miroseam a rășină.
A merișor și gutui
de dragul lui.

(Femeia vine la rampă și stă rezemată de un arlechin. Își continuă monologul privind pierdută în zare):

De dor de drag
m-am așezat în prag
să-mi dau sufletul în vileag.
Am stat așa o săptămână
să-i așez sufletul în mână.

Să-i dau sufletul diafan
am stat un an
cu ochii în van.
Să-l îmbii cu splendoarea
unicei bucurii de-a fi împreună
sub cornul de lună.

Mi-am împodobit inima cu jar
poate n-o fi în zadar.
Mi s-au făcut nurii
precum ai Crăieșei Pădurii.

Trupul mi l-am șters
ca după lung mers
c-o năframă curată
să nu fiu uitată.
Mi-am împodobit sufletul
cu dor
crezând că așa
n-o să mai mor.

(Mișcare circulară, rotiri pe vers):

Flori de măr mi-am prins în păr,
steluțe de har,
de chihlimbar
să-l visez măcar.

În mâini țineam aroma
unei proaspete pâini.
Îmi auzeam clocotind sângele
fierbinte

(muzica crește în intensitate):

în timp ce pe gură mă podideau
cele mai sfinte cuvinte.

*(Vine din nou la rampă și se așează, rezemându-se într-o mână.
Lumina scade).*

Noapțile mele așa au fost.
le știu secundele pe de rost.
Le știu minutele, orele,
când se-ngânau aurorele.
Noapțile mele dragi cu miresme
de catapetesme,
din care coborau sfinți părinți
să mă cheme în Rai.

(Se ridică în picioare, cu mâinile pe lângă trup, obosită):

Noapțile în care tu nu erai,
pământul era pustiit
iar din înălțimi
ceru-mi părea jefuit
de serafimi.

Noapțile în care nu mai găseam leac
acestui început
și-acestui sfârșit de veac.
Noapțile duse pe cai fără de șei
pe aripa mileniului trei.
Noapțile aproape uitate
în care simțeam
răsuflarea mileniului în spate.

(Mișcare. Lumina crește în intensitate treptat):

Ca al unui murg
ea nechezatul mileniului
în amurg!
Ca un vin lâncezit în carafă
simțeam miasma mileniului în ceafă.

Mileniul trecut devenise
un prunc nenăscut.
Voiam să-l arunc pradă

câinilor vagabonzi de pe stradă.
Voiam să-lucid fără greș
și să mă lepăd de leș,
să scap de el ca de un mișel.
Să-l pedepsesc
pentru tumultul lumesc.
Îl priveam cu ură cum viața îmi fură
ținându-mă prizonieră într-o himeră.

Îmi venea să-l despoi,
să-i cer anii-napoi.
Anii lăsați chezași
ca niște herghelii de mustangi nărași
scăpărând din călcăie,
scăpați din frâie,
alergând în pustie ca o vijelie..

(Se așează din nou pe scaunul pe care stătuse la începutul monologului):

La fel mi-au fost diminețile:
uimite
de cât erau de NELOCUIE!
De cât erau se vii
aceste SPAȚII TÂRZII
când mă trezeam cu trup împietrit
de neiu bit!

*(Lumina scade în intensitate, muzica se estompează. Se face întuneric.
La arlechin apare PRIMA INTERPRETĂ, îmbrăcată diferit, ea desfășoară un dialog
cu o persoană nevăzută. Brațele îi sunt strânse în propria îmbrățișare):*

INTERPRETA I.

Cu brațe învinse întemnițez
lumea din mine
vrând să păstrez aidoma
violentele arderi;
să-mi îngădui măcar un răgaz
pentru dulcea, de vis, nebunie,
să chem înapoi toate ispitele
și să le hrănesc cu sângele meu genuin.

Să fac chiar acum ceva nepermis,
de pildă să fluier,
să tropăi, să bat cu pumnul în cer,
să mă rostogolesc pe nisip
fără veșminte...

Să ies, să țâșnesc din meandrele visului,
minutul inert umilindu-mă,
vreau să linșez neîncrederea,
cu un fard violent să acopăr

disprețul și spleenul,
VREAU SĂ ÎNVĂȚ SĂ FLUIER...

(*Trecere de lumină. Mișcare*):

Mă-ntorc ariadnă
și biciul țărânei
mă-ncinge precum o eșarfă.
Tulbur fântâna
cu răsuflarea-mi fierbinte.
Îmi ustură talpa sărutul
cu apa din tandrul izvor,
sunt femeia
cea de copii născătoare
a focului...

INTREPRETA II:

Să mă spăl cu pământul
înpumându-mi cu patimă
grumazul, mâinile, sânii
și coapsa rotundă
și astfel curată de lutul flămând
să-mi reînviu începutul
când apa mă înfierbânta răcoroasă,
seducătoare și castă
în hăul fântânii
pe pașnicul grui
de acasă...

INTERPRETA I:

De sinele meu, ah,
încerc să mă apăr!
Reveriile sângelui mă înlănțuie,
mă propagă,
sunt captiva progresiei.
Învăț terapia surâsului!

INTERPRETA II:

Că ne iubim, se făcea,
Că ne iubim în plină lumină,
într-o șură de fân
hrăniți din belșugul seminței
și brusc năpădiți de, proaspăt, mirosul,
mă scăldam în azima trupului tău.
Părăsisem cuiarul de frică.
Și se făcea că ne întinerise râzând
secunda pe buze
și-n cele din urmă în semn că exist
îți născusem în zi de întâi
cel mai frumos poem
de răspântie....

INTERPRETA I:

Să ne dezlănțuim numai trupurile?
cu sângele palid vibrând sufocant
în intensivă cădere –
să colindăm emisferele ochilor oblici,
sașii,
prea experți în substituie
stângile-dreptele mâini
să se caute liber
pe măsură ce gândurile
se vor preface în cai,
alergând, alergând,
pe nisipoase întinderi...

INTERPRETA II:

Purific absența
tot mai străină de liniște
și răscumpăr un zâmbet
dăruit nimănui
în spectrul ușor adumbrat
al misterioasei secunde.

Risc să privesc absolutul
prin dioptriile inimii
și astfel nimbată de propriul rug
mă rostogolesc în clepsidră...

INTERPRETA I:

Mă tulbură limpedea lacrimă
din ochiul străin de iubire;
dau lut amanet
pentru pasărea Phoenix
și vreau, ah, demult jinduiesc
o dragoste nudă
precum o mireasă despetelită
anonimă și fără de chip străbătându-mă,
ca săgeata lui Wilhelm
mărul domnesc...

INTERPRETA II:

Am uitat tot ce știam despre dragoste.
nu-mi amintesc nici măcar un cuvânt
similar cuvântului suflet:
îmi arde văzduhul la tâmple;
cu lacrima lunii
rămân să prefir
anotimpurile...

INTERPRETA I:

Mă sprijin de ore
ca zmeul de sfoara subțire.
Pânza a-ngălbenit pe catarg
întinsă de mâna bărbatului prim,
lyră-n oblânc

neostoitului dor de întoarceri...

INTERPRETA II:

Mă caut
și-mi simt un călcâi furnicat
de o veche iubire.
Risipesc anotimpurile
ca pe semințe de mac.
Nu voi zdrumica niciodată
țărâna îndeajuns
până la firul freatic de apă
menit să-mi înduplece setea...

INTERPRETA I:

Se prăvale o stea
în timp ce un vis mai tresare
în somn selenar de femeie;
o piatră presimte pârâul zburdalnic,
o mână mai cere alteia sprijin,
un umăr jinduește o tâmplă,
în timp ce privirile, tot mai cumiști,
totdeauna se caută...

*(Trecere de lumină. Interpretetele se retrag spre fundal. Lumina scade în intensitate, muzica se estompează. Apoi, se aude alt fundal sonor: **Al doilea vals** – de Dimitrie Șostacovici. Pe creșterea muzicală, Prima interpretă revine la rampă, mergând încet, cu mâinile pe lângă trup, intră în spotul luminos):*

INTERPRETA I:

Cu tălpile goale sprijin pământul
cum șoimii sprijină cerul,
cum sprijină pruncul lăuntrul de trup,
cum zidul se-agață de iederă:
AȘA MĂ AGĂȚ DE ȚĂRÂNĂ...

INTERPRETA II:

Împart cu zgârcenie gesturi uitate
ca pe împărțituri
în zilele de pomeniri ignorate.
Rareori cineva îmi binecuvântă lucrarea
și îmi laudă mierea sau sarea,
deși mă învrednicesc
cu iubirea de semeni
modelând-o asemenea
lutului viu
din pieptul târziu.

Câtă risipă, ce cumpătare!
ce desfrâu de angelice nimburi
rânduite în schimburi
pe frunți mistuite de patimi!...

Poate sunt singura care
contează

pe inima trează
deși împușcată demult.
Singura care – ca o regină exult –
încă în fața acestui
plăpând panaceu de lumină...

INTERPRETA I: (adresându-se auditoriului):

După fiecare din voi
iubiți seniori ai trădării
am vântuit mori de lacrimi;
retragerea voastră silită
fiind pentru mine
smulgere de aripă.

Fără minciunile voastre gingașe
n-aș fi înflorit – orhidee.
De la voi știu uimirea de sine
și cât valorează așteptatu-ntre stații
în duminica unei speranțe.

Întotdeauna, înainte de-a fi putut
să-mi dezvălui
desenul secret al ființei
auzeam deslușit
un cântec de lebădă.

Dragii mei prinți ignoranți
de pretutindeni,
dac-ați putea să ghiciți
cât de frumoasă mă-nalț
pasăre din cenușă
atunci când grăbiți
vă-ntoarceți cu spatele,
mi-ați rămâne supuși
precum cocoșatul din turn
Esmeraldei....

INTERPRETA II:

Opresc trecătorii pentru o clipă,
îi binecuvânt, iertare cerându-le
și întrebându-i dacă sunt predispuși
să îngăduie
prefacerea mea din trup în cuvânt,
liberul salt în nemărginire.

Și chiar mă (în)trup în cuvânt
urzică de negura liniștei,
lepăd în treacăt toată cenușa
și mă albesc de fumul păcatului;

Am nevoie de această prefacere
sub îngăduința semenilor,
fie și pentru o clipă...

INTERPRETA I:

Ca și cum mi-aș culca obrazul
pe o piatră neagră
și-aș rosti neînduplecată
un (des)cântec pentru trezire
și-n loc să trezesc piatra
orbind-o cu glasul meu alb,
aș adormi-o.

Ca și cum, la ceas de priveghi
aș vorbi despre patimi de sânge,
aș certa ca și când aș ierta,
aș ierta ca și când aș ucide
singura ființă care mi-ar fi decernat
zămislind-o,
ordinul Pieta.

INTERPRETA II: *(Se așează în poziție de rugă, cu mâinile împreunate):*

Fie să nu mă tămădui-tămăduiesc
de harul ceresc,
să nu mă mai simt navigând
singură într-o barcă,
leoarcă de vise de parcă
mi-ar fi izvorât ape vii din urechi
și-aș călca peste valuri
ca pe spinări de dacice dealuri
îngânând un descânt
cu rădăcini în pământul cel sfânt...

Albastrul halo
să mă înconjoare
ca pe fecioare
atunci când visez că alăptez
duhul frumosului
și al miraculosului.
Că alăptez pe Însuși Mesia
pogorându-se în chiar Poesia
cea în fața căreia de când m-am ivit
mă smeresc
în Numele Tatălui și-al Fiului
și-al Duhului ceresc...

INTERPRETA I:

Am vârsta de miere a primului zeu
zămislit din proprii viscere.
Tot mai adesea văd lucruri cu mintea
și văd cuvinte

tot mai nesăţioase,
îmbulzindu-se, trăgând la galere,
mişunând prin (văz)duh
orbindu-mă cu esenţa lor
evanescentă...

Îmi rememorez viitorul
familiar ca şi moartea
aidoma unei gândiri profunde
care insidios se întrupă...

(Din acest moment, ca un ecou, interpretele îşi reiau una alteia, versurile):

INTERPRETA II:

...Tot mai ades văd lucruri cu mintea,
văd arcul meu de triumf, piramida,
papyrus ascuns în firida
lăuntrului cel zgribulit
ca moaştele unei măicuţe
îngropată în zidul de schit.
Văd orga mea de lumină,
văd clipa barbară a dulcelui mir
oglanda în care mă mir ce
frumoasă-am rămas ca o Circe
ademenind cu oceanul de jind
pe Ulisse.

Văd limpede tot mai ades
un dans mlădios de rusalcă
vulpea ascunsă sub haină
cea care-n taină îmi cere o halcă.
Văd urma lăsată-n adânc,
la oblânc,
lumea se semne
pe care nu mă mai satur, pesemne,
s-o aflu, s-o ştiu, s-o îndur,
cu ochiul micit să o fur,
sperând s-o înviu,
oricât de târziu, oricât de târziu...

INTERPRETA I:

...Oglinda în care mă mir ce
frumoasă-am rămas ca o Circe
ademenind cu oceanul de jind,
cu orbul nesaţiu al veşnic flămândului.

De numele meu, în fiecă zi
plănuiesc o desprindere,
o evadare, o (dez)locuire;
sângele-mi cere o jertfă
mereu altă jertfă, mereu,
şi eu simt că nu mai sunt eu

cea plină de temeri și șovăire
de parcă m-aș desprinde cu greu
din șoldul tău roditor, fericire,
jinduind spre o liberă
și nebănuită de nimeni, alcătuire...

INTERPRETA II:

...și eu simt că nu mai sunt eu
cea plină de temeri și șovăire
de parcă m-aș desprinde cu greu
din șoldul tău roditor, fericire...
Iar gândul purtat de augustele iunii
l-aud respirând anevoie,
așa cum aud respirând
vopsele-n tablouri,
așa cum aud șfichiind aerul de legătură
dintre lacome, gurile noastre.

Mâna aud respirând sincopat
străbătând un pustiu de hârtie,
în ciuda nebunelor parce,
întrucât sufletul meu reflexiv
mereu pe aceleași albe meleaguri
se va întoarce...

INTERPRETA I:

...aud respirând anevoie
sufletul meu, orizontal peste lacrimă,
sufletul meu levitând
aud cum se frânge
la fel cum un sunet
izbește un zid de cristal
ca un ochi pineal
răsărit după umărul frunții...

INTERPRETA II:

...La fel cum un sunet izbește
un zid de cristal
fie să nu mă tămădui-tămăduiesc
de harul ceresc,
ascunsă-ntr-o pagină albă
sub valul de tul sub care transpare
aura însingurării;
Clipe de orbitoare lumină
ale cuvintelor,
pietre albastre de lună...
Forfotitoare, tăcerile, tainele.
Încărcată de vis și mister
poezia filelor albe...

(Muzica Valsului șostacovician se aude din ce în ce mai tare)

INTERPRETA I: ...Forfotitoare tăcerile, tainele,
mozaic plauzibil.
Înot printre ele ca printre
incandescente planete.
O stea căzătoare ia foc,
o cometă de sparge-ntr-o veche fântână,
genele tremură vag, tremură vag
obrazul de lună.
Lumina se sfarmă în țandări
iar fărâmele ei îmi atârnă de inimă...

INTERPRETA II: ...Lumina se sfarmă în țandări.
puzderii de șanse
ninsori în oglinzi
peste lacrima gata să cadă!
Câte răni albe lăsa-vor
pașii tăi obrintiți
pe stinghera zăpadă! Repetate erori
acoperă urmele altor ninsori;
doar sub pojghița vie
a ranei din glas
sângele cald a rămas,
vulnerabil și neîntinat
precum prima zăpadă...

INTERPRETA I: ...Repetate erori acoperă
urmele altor ninsori
departe, departe,
copacii încep să se vaiete.
Din cerul al nouălea
cad victime, stele...
Ulcele de lut, aburind de cafele;
în ceramici, înfloresc dezinvolt
imortele...

INTERPRETA II: ...Din cerul al nouălea, cad victime,
stele...
Pe nesimțite, bujori explodând
în căldări fosforescente.
Spațiu de jind.
Mă biruie îngerii serii.
Ferec în minte toate neliniștile
și evadez din real
fără să isc consecințe.

INTERPRETA I: ..Mă biruie îngerii serii;
retrasă-n văzduh mă inundă
o ficțiune cu brațe multiple.
Aura zilei
deturnându-mi toate intențiile.

Un porumbel rătăcit – singurătatea –
litanie-n amiezi
duminicale...

INTERPRETA II:

...Un porumbel rătăcit: singurătatea.
Mă sprijin cu tâmpla
de umărul casei,
E noapte și nu îndrăznesc
tăcerii să-i cer un răgaz, încă unul.

Cum să m-așez, o, cum? stavilă vie
infinitului dintre cuvinte
în care-am căzut ca-ntr-o dulce robie?
Să mă strecor nevăzută
prin cerul de foc al iluziei,
s-acopăr tăcerea cu trupul
și-acela stingher
la fel cum acopăr cu palma
imperiul de vise
-materia pururea vie-
doar așa să evit dublul salt
în siberia mea de trezie...

INTERPRETA I:

-

...Mă sprijin cu tâmpla de umărul casei,
stavilă vie – infinitului dintre cuvinte...
decupat în ether-sunetul nud.
La ușă flutură parcă-ntr-o doară,
carbonică frunză, ca un însemn nefiresc
crucea de pânză.
Mâine, desigur, și eu, în spațiul
cel fără de margini,
cu ultima dintre priviri
mă voi petrece,
la fel cum senină aș trece
peste subțiri și fragile cărări
spre Empireu...
Cum să mai ies în afara imaginii, cum
să dobândesc privilegiul?
La fel cum aș trece peste subțiri
și fragile cărări, spre Empireu,
mâine, desigur, și eu mă voi petrece...

INTERPRETA II:

...Mă sprijin de umărul casei.
Timpul murit reînvie cu forța desăvârșirii
un Buddha de piatră și unul de lemn
femei pe fotoliu
numeroase icoane pe sticle de manufactură
(Zone de ceață din care se iscă
lumea vizibilă),
emailuri turcoaz.

Peisage **en plain air**:
înțelept călare pe câine,
colibe în pădure, farfurie cu mere
și linguri de lemn,
ferecătură de carte,
coloranți vegetali pretutindeni.

Un covor din Șiraz sortit rugăciunii,
tufănele și creasta cocoșului, o magnolie,
Teiul Doamnei, evantaie de fildeș,
grup de broaște țestoase.
Un han părăsit cu un scrânciob,
un cimitir tătărăsc și – absentă –
culegătoarea de morcovi.
La Bărăție, recitativ de Rozariu.
Prilej nimerit de spovadă.

INTERPRETA I:

...Peisage **en plain air**:
Însăși tăcerea, înscriindu-ți obrazul,
câtă risipă!
Tot mai ades văd lucruri cu mintea
și văd cuvinte...

INTERPRETA II: (*reia ca un ecou, de mai multe ori, cu voce din ce în ce mai pierdută*):

Tot mai ades văd lucruri cu mintea
și văd cuvinte...

-FINAL DE TABLOU-

Momentul III.

ÎNGERUL ESTEBAN

-elegie pentru violoncel și pian-

(*Tot momentul va fi acompaniat pe muzica lui Gabriel Faure, eventual:
Elegie pentru o sută de violoncele. Pe creșterea luminii, a treia interpretă,
îmbrăcată în rochie lungă, recită. Apoi interpretele vor evolua pe rând*):

INTERPRETA III:

Vreau să-ți cânt, Esteban,
un lied diafan despre o sacră iubire.
Îți trimit acest lung
cântec de nibelung
despre sfânta nelegiuire
de-a încerca să te-alung
din carne, din pori, din simțire,

să te-ngrop înainte să mori
într-o nouă și tainică alcătuire...

Iar apoi să te nasc
dintr-o genă de dor
din sufletul meu migrator
și-așa să rămâi, ca-n clipa dintâi,
rană și vindecător,
dulcele meu cel amar,
alonjă de har
și ploaie de rouă pe pleoape,
îndepărtatul meu ce mai aproape...

(Apare a doua interpretă):

INTERPRETA II: Această cântare profană
ascunsă-ntr-o grotă romană
printre moaște de sfinți și martiri
e scrisă pentru violoncel și pian
pentru mirii divini aureolați cu lumini genuine.
Scrisă-n aldine cu pana lui Pan,
cu toc zeiesc pe caldarâmul ceresc,
la cumpăna unui an jubiliar,
an de har și iertare.
Scrisă dintr-o suflare,
această elegie umilă
se va dovedi pentru toți
absolut, absolut inutilă...

(Interpreta se întoarce cu spatele și pleacă. Apare o altă interpretă. Un alter-ego care se așează pe un scaun, vorbește ca pentru sine):

INTERPRETA I: Unde-o mai fi, Esteban,
făgăduitul liman,
visat împreună în zori
după căderile de meteori?
Limanul acela râvnit
în nopți fără-nceput și fără sfârșit
în care-n jurul numelui tău alergam
și ca pe o icoană te aureolam
într-un iconostas
numai de mine știut
fiindcă te voiam absolut
și nu puteam să te las
să cazi din iconostas,
cu fruntea pustie de veșnicie
și mâinile înflorite a melancolie.
Să văd cum nimicul-întreg se prăbușea
în suprema-ncordare
de a nu aluneca

din propria-ți stea...

(Apare a treia interpretă care mimează zidirea unei construcții):

INTERPRETA III: Sfârșitu-ncepuse deja
dar eu încă zideam
un edificiu de albă hârtie
întemeiat pe nostalgie.
Ridicam piatră cu piatră
ziduri de poleială și vată
prin care nu se auzea
nici o chemare din depărtare
în care totul se estompa,
se pierdea ca un blues în oglinda încețoșată
dansat de o stranie fată...

(Schimbare de ritm muzical)

INTERPRETA II: Ay, și nimeni nu se zărea
-sau poate mi se părea-
să-mi spună să încetez mitul
pentru Esteban,
preaiubitul meu orb,
din pupilele căruia
încă mai sorb întunericul,
la fel cum crinii
sorb măduva crudă-a luminii...

(Interpreta I – întoarsă cu spatele la public):

INTERPRETA I: Poate că mi-ar fi mai lesne să te ignor
Departele meu zburător,
să trec alergând
prin cămărilor inimii tale – vrașițe –
ferindu-mi privirea,
întorcându-mă dinadins
fără să privesc îndărăt.
Dar și atunci când sunt întoarsă cu spatele
tot spre tine mă-ndrept ca spre un magnet
cu brațele bătând aerul gol,
împleticită și cu inima răsucită
ca Sora Soarelui spre astrul Stăpân.
Îmi vor trebui multe vieți,
cu mâna apăsând pe trăgaci,
să-mi înving spaima
de a nu te putea înlocui cu adevărat,
niciodată...

(Interpreta III înaintând spre rampă):

INTERPRETA III: Iată, acum vin cu pas ușor
dintr-un recent viitor
SINGURĂ DE TINE
ca o pasăre zgribulită în sine
după ce i-au zburat puii din cuib.
Floare de cactus răsărită-n deșert,
toată un ghimpe imberb
bun de scrijelat cerul superb
cu-aceste plângeri
ca de alămuri tânguitoare,
limbi de foc prefăcute în haruri
căzute din plin în zi de Rusalii.

INTERPRETA II;   Ay, Esteban, ce frumos ai devenit,
ca un cântec fără sfârșit,
cu priviri îngerești
aureolat de mine cum ești
precum ființele acelea divine
cu care m-am logodit
într-un târziu asfințit....
Aureolat cu pulberi de stea
pe fruntea ta grea de lumină și vis
precum a serafimilor în Paradis....

(Pe schimbarea fundalului sonor, vine interpreta I):

INTERPRETA I: Cât pathos am pus Esteban,
să te fac să-nțelegi
că mă legi fără fire
într-un năvod de iubire;
că mă prinzi fără funii
de creștetul putred al lunii;
fără zale, de noapțile tale,
din care eu,
de fiecare dată dispar
înainte de a te trezi
în dimineți răzlețe, străine,
cu altcineva lângă tine...

INTERPRETA III: Degeaba am încercat, Esteban,
să lupt, să mă zbat până-n zori
prinsă-ntre zbatouri de mori,
să merg peste ape
ca să te alung cât mai aproape
să calc prin văzduh atrasă de duh,
prinsă-am fost și-am rămas
în mreaja numelui tău
ca-ntr-un nod încâlcit de năvod
din care nu vreau să fug.

Un jug la care trebuie pururi să trag
de-al tău drag.

(Schimbare de lumină. Schimbare de fundal sonor):

INTERPRETA II:

Ca-ntr-o capelă plină cu miozotis
intram în iubire.
Aripi de heruvimi fluturau pe deasupra
iar pe muri
erau desenați ochi și guri,
fluturi enormi și păsări colibri.

Tu adormeai pe o pajiște-n flăcări
iar lebedele negre din jur se pregăteau să-ți ofere
Cântarea Cântărilor...
Eu nu pridideam să-ți șterg cu părul meu ud
fruntea-n dogoare de purpură
și îți pândeam respirația.
Era atâta liniște-n noi
ca-n marea cea moartă
încât am început să bem amândoi
ca dintr-o amforă spartă...

INTERPRETA I:

Pe culmile iluzoriului m-ai dus, Esteban,
pe aripile tale, din Răsărit în Apus,
cale de-o noapte și-o zi, spre miazăzi,
după cum se-ndrepta girueta,
pe aripile de un alb eminent
precum e albul strident al ivoriului...

Noaptea inimile noastre se făceau
binecuvântate inele.
De pe trupuri cădeau zale, verigi, cătușe,
deveneam albi din pricina întunericii,
pe când tu, Esteban, te desprindeai alergând,
fără să privești îndărăt,
făcându-te nevăzut,
înainte de cumpăna nopții
când trebuia să te prefaci
într-un cocon de mătase
înfășurat în crisalidă
ca-ntr-o hlamidă,
să păzești intrările sinelui
de oaspeții inoportuni,
care ți-ar fi ucis cu un pumnal de lumină
bacanta regină.

INTERPRETA III:

Nu credeai, Esteban
când îți spuneam
că numai tu mă locuiești

cu cele nepământești;
că numai tu mă menții printre vii,
mă-nrobești cu simțăminte cerești
și când tristeți mă înjugă
îmi ești adăpost pentru rugă...

INTERPRETA I: Ca dintr-un izvor poți să-mi sorbi
din inimă aerul și seva fecundă
din caierul plin cu celule vibrânde.
Hai, Esteban, hai odată,
vino și-anină-mi,
trupul de roată!

INTERPRETA II: Mereu îți simt lipsa
de parcă în orice moment
ar veni peste noi Apocalipsa.
Grăbește-te, îngerul meu, Esteban,
să mă așezi iar sub formă de stea
pe altarul din inima ta,
să-ți strălucesc – licurici –
în adânc – grăbește-te,
fiindcă vine ziua de-apoi,
când din părul meu lung
vor izbucni lăcrimioare și caprifoi...

INTERPRETA III: Cum să te uit, Esteban,
când sângele tău mi-a-nflorit
ca un chiparos în inimă?

INTERPRETA I: Sunt grea de tine
ca adumbrită de Duh, Esteban,
și nu conținesc cu mirarea:
numai îmbrățișarea aceea fugară
sub candelabrul de crin
să fie de-ajuns
pentru o nepământească vlăstară?

INTERPRETA II: Ce să-ți ofer, Esteban,
decât cordonul ombilical
al unui cuvânt înfășurat de grumajii
acestui poem vinețiu
lepădat prea devreme din mine
în noaptea dintre milenii?

INTERPRETA III: Prietenii mei, Pablo Neruda
și Lorca Federico Garcia
mă bântuie cu poezia lor andaluză
iar eu sunt lăuză de tine, iubite,

precum livezile de ciulini,
năruite de ger,
prea curând, prea târziu,
înflorite?

INTERPRETA I: (*Fundalul muzical se schimbă. Eventual, Beethoven – Fur Elise*)

Ce frumos erai
de fiecare dată când mă părăseai
plecând ca un zburător peste ape!
Și parcă te rostogoleai în sus, spre Iisus.
Eu rămâneam pe pământ să-ți descânt,
să te cânt și să te visez uneori
într-o imensă grădină cu flori.
Îți stăruiam în minte
ca o regină peste un popor de cuvinte.
Ca o stăpână pe soare și lună,
stăpână pe astre, dezlănțuind cu ele dezastre.
Împărăteasă pe munți întregi de hârtie,
searbădă ca o apă sălcie,
purtând triumfătoare în mâini
câteva zeci de volume postume
scrise de niște fantome
fără plerome...

INTERPRETA II:

M-ai năpădit, Esteban,
cum râul ieșit dintre maluri
năvălește-n țărâna agrestă.
Ucigător de dulci erau apele tale, iubite,
revărsându-se-n grâul abia încolțit,
tulburi și limpezi și learcă de pești,
sărind în amonte să-și împlinescă
rânduiala ancestrală a firii.
Așa mi-ai fost, ca un râu însorit,
în care se scaldă, despletite și nude
fecioarele verii...

Mană-n deșert și chivot mi-ai fost, Esteban,
și la primul cuvânt, te-am urmat tăcută
răsucindu-mă spre trunchiul tău,
înălțându-se zvelt
precum cedrii Libanului...

INTERPRETA III:

Priveam cu ochii legați spectrul luminii
și vedeam diamante strălucind în argilă.
Mi se făcuse brusc milă de paradisul
care urma să ne primească
pe noi, perechea lumească, fără prihană,
înfășurați amândoi într-o rană,
tot așteptând să ne iubim

cu nesațiul care transcende
timpul și spațiul.

Și ay, ce sunete dezlănțuite
se revărsau din înalturi,
de flaute și harpe celeste,
iar columbe rotate planau
până la umerii noștri uimiți
de cât de tineri eram
cu privirile-n flăcări
și cu vorbele-nodate-n batista cu fluturi,
de teamă să nu-și ia zborul
înainte ca noi să atingem pragul de sus
al cunoașterii...

INTERPRETA I:

Știi, Esteban,
numai tu îmi poți fi peste fire,
Tată,

Frate

și Mire

într-un prilej de neasemuită iubire...

Și, mă crezi?

Numai tu știi să mă posezi,

într-o oază de cer,

iubitul meu cavalier

logodit cu naiade

și arhitect de amfilade.

Îmblânzitor ești de absolut,
dulce-amarul durut
al unui spirit trecut peste veac
ca un ac prin urechile timpului...

INTERPRETA II:

Degetele noastre picurau toate deodată
lacrimi de mir

precum mâinile Myrnei

izvoditoarea de mir din Damasc.

De atâta disperată-nclăștare,

strânse a despărțire,

încă de-atunci.

Într-o continuă stare de urgență,

palide-n teama că ar putea dispărea

printre miliardele de inelare comune

ale efebilor dunăreni,

gata să-și vândă trecutul

pe câțiva taleri de-alamă zornăitoare

și pe blidul coclit

plin cu lăncedă linte...

INTERPRETA III:

Pe atunci numele tău era însořit

și mă asurzea cu sunetele lui cristaline.
Nu-l purtase la sfânta fiestă
încă nici un martir,
nici un cuvios sau venerabil.
Era însoțit pur și simplu,
de o sonoritate mirabilă.
Eu îmi încălzeam oasele în ruină
în esența de mirt a silabelor lui, inefabile,
ca un IMPROMPTU
la o primăvară desculță...

INTERPRETA I:

Dar nu fi trist, Esteban,
că ți-am ucis numele,
el devenise străin ca o piatră de caldarâm,
își pierduse melosul
și-acum se îndepărta șchiopătând
ca un bătrân orb băjbând cu bastonul său alb
umbrele palide ale lumii...

INTERPRETA II:

O legiune de pași necunoscuți
se-ndreptau împotriva noastră, iubite,
barându-ne trecerea.
Plăcuța cu SENS INTERZIS
era aproape ștearsă
dar nu mai aveam nevoie de ea
ca să pășim în **noland**,
pământul acela pustiu dintre tabere
aflate în dușmănie,
cu țărâna patriei mustindu-ne sub călcâie
și purtând la mâini și picioare
urme de cuie...

INTERPRETA III:

Da, stigmatizați eram, Esteban,
de iubirea devenită piroane,
de sulița ucigătoare a târziului
strecurată persuasiv
în inima fiului nostru, Încrederea...

INTERPRETA I:

Ți-aș putea vorbi așa la nesfârșit, Esteban,
dar cu de unde curaj
și cu ce inimă,
când știi acum cu precizie
că secundele ne-au fost drămuite
de un negustor cârcotaș
cocoțat pe turla Metocului,
amenințându-ne cu executarea silită,
dacă nu vom plăti cu dobândă,
până și ultima lacrimă irosită
în numele a ceea ce ar fi trebuit

să devină r o t u n d....

INTEPRETA II:

Calc pe legăminte ca pe dunele de nisip
de lângă piramide.
Calc pe gânduri
ca pe bucăți de sticlă pisată.
Strivesc cuvinte sub tălpi
ca pe fărâme de scoici
și aud gemete surde.

Ay, nimic n-a rămas din tine – al meu –
iar volutele sângelui
mă-mpiedică să pot recita **Ave Maria**
într-un mister de Rozariu....

INTERPRET III:

Gemene Esteban, nu-mi semeni,
așa cum nu-mi seamănă apa, străină de pești.
Așa cum nu-mi seamănă cerul
ciugulit de vulturii hulpavi.
Nu-mi semeni însă îmi ești
Frate
    și Tată
        și Unic lubit
și poate de aceea
lupt să te fac să mă uiți definitiv
așa cum tata mă ignoră acum cu desăvârșire
mușcând cu dinții de viplă țărâna;
așa cum fratele meu,
privindu-mă cu acuitate de vultur
refuză vădit să mă vadă
luându-mi cuvintele în derâdere.
Așa cum iubiții mei
pasageri pe iahtul cu nume imperativ,
au dispărut definitiv din inventarul sumar
al memoriei mele...

INTERPRETA I:

Câtă migală mi-a trebuit până ți-am împodobit
statura majestuoasă
așa cum dulgherul înflorește
stâlpul de casă.
Așa cum pietrarul cioplește o cruce frumoasă.
Ca pe un har te-am dorit, ca pe o carismă,
căzând nemeritat peste fire,
și m-am prăbușit în iubire
ca-ntr-un hâu de fântână
unde o zână,
în mână c-o ansă, mă duce în transă
către izvorul izvoarelor, dorul...

Așa m-am trezit, într-o ambuscadă de trupuri

printre hârtoape,
strivită de lacrimi mioape,
cu jindul de-aproape
și înjumătățită de gândul
că aș putea deveni
in-fi-ni-tă...

INTERPRETA II:

Eli, Eli, ce frig m-a cuprins, Esteban,
mi-s tăpile-n flăcări.
Azi noapte am plâns din nou înăbușit
să nu trezesc pasărea verde
să nu sperii fluturii galbeni de molii,
pianul absent și păianjenul casei.
Pleoapele mă usturau
purificate de o iminentă viziune celestă.
Crucile toate sclipeau fosforescent
pe iconostasul lăuntric,
bobițele de Rozariu
începuseră să se învârtească
în jurul lor însele...

INTERPRETA III:

E timpul să ne luăm rămas bun, Esteban,
Time to say good bye – cum ar spune
prietenul meu Andrea cel orb.
E timpul să înceteze toate disputele.
Fii pe pace, iubite, nu-ți voi lăsa
decât acest cântec de iubire și ură
și vocea mea voalată de frig
alergând pe o bandă magnetică.

Acest poem bun de-ngropat la piciorul altarului
care mi-a ars degetele
și penița de scris,
mi-a ars pleoapele cu lumina.
Acest poem bun de făcut
semnul crucii pe pernă,
să-ți alunge stihile.

Dar ce să faci tu, în definitiv,
cu aceste cuvinte durute,
ca moartea unui copil al străzii
de care nu mai întreabă nimeni?

Inutil ca o ploaie pe valuri,
ca o grevă a nevăzătorilor
CARE NU MAI VOR
SĂ PRIVEASCĂ ÎNTUNERICUL,
ca un suicid prin inaniție,
un auto-dafe în semn de protest
în piața publică...

INTERPRETA I: Acest poem desuet precum umbreluța-nflorată
cu volănașe pe margini
a domnișoarei bătrâne?
Nici măcar nu vei ști unde să-l azvârli,
prin ce canal sau rigolă,
să-l ascunzi de zâmbetul persiflant
al frumoaselor almeeg egiptene
dansând din buric
pe frânghia de lumină
sub reflectoarele lacome...

INTERPRETA II: Și nu vei dori decât
să te descotorosești
de mărgăritarele lui incomode,
strălucind în lumina amurgului,
bune de dat hrană la câini.
Dar știi, Esteban,
tata era prestidigitator
și înghițitor de săbii la circ,
lua foc cu gura
și jongla cu firele de nisip din clepsidră.
Dresa porci mistreți și-i hrănea cu portocale
iar în timpul liber
construia castele în Spania,
din bucățele de hârtie șangren,
la fel ca aceste poeme-cărămizi
care servesc la zidirea Turnului Deznădejzii.

INTERPRETA III: Într-un fel, toți suntem scamatori
pe această scenă artificială,
din ce în ce mai înghesuită.
Dar, poate, cândva și tu
vei găsi un estuar liber
în arhipelagul de liniște
și la vremea refluxului
îl vei zidi într-o firidă
ca pe moaștele unei măicuțe,
îngropată-n chilie.

Măcar până-și vor face efectul
toate barbituricele.
Atunci, marea-l va scuipa cu nemilă în larg,
în ștraifuri de hârtie șagren, decolorate,
și tu vei rămâne, așa cum ai fost,
cu ochii pierduuuuți
și cu mâinile pururi flămânde....

INTEPRETA I: Îți las așadar, Esteban,
deși cred că va fi de prisos,

acest poem-testament, scris pe valuri,
cu franjuri de spumă,
întipărit în memoria apei în rostogolire,
până fiica mea, moartea,
pe care o voi zămisli în curând,
îți va trimite un semnal telepatic,
un mesaj de adio,
dintr-un astral – atât de aproape –
încât niciodată nu va avea puterea
să se întoarcă,
precum păsările din țările calde,
prin tunelul întunecat,
la izvoarele azurii
ALE SINELUI...

(Lumina scade treptat în intensitate până la întuneric. Muzica se aude din ce în ce mai încet, sfâșietoare, patetică, inutilă. Când se reaprinde lumina, pe jos zac aruncate sute de bucățele de hârtie pe care un curent le mișcă încolo și înapoi).

SFÂRȘIT

Galați, 18 octombrie 2008

II.

EU CAUT SUFLETUL LUMINII...

-poem scenic-

(Scena întruchipează un spațiu hiperboreean, în care cele două personaje, BĂRBATUL și FEMEIA, rememorează un timp trăit împreună, își revendică amintirile, se caută, se regăsesc, se pierd și din nou pleacă, fiecare pe alt drum, așa cum se întâmplă în viață. Femeia se află la o margine a scenei, lângă arlechin, luminată de-un spot. Se plimbă îngândurată, vorbind ca pentru sine):

MOMENT I :

FEMEIA: Astăzi vorbesc despre tine
la timpul destrămat – al uitării.
Unde sunt orele, zilele, anii
când ne scăldam într-o
inegalabilă sferă
stăpâni fiecare
pe câte un gest absolut?

Sprijiniți deopotrivă
umăr de umăr
și tâmplă de tâmplă,
orbi, orbi
și cu atât mai puțin înțelepți
cu cât dragostea noastră
se împalida,
se rarefia,
cădea pradă...

(În tot acest timp, bărbatul stă rezemat de celălalt arlechin și scoate vălătuci de fum pe care-i alungă cu mâna căuș, absent, gânditor, trist, însingurat peste măsură. El nu aude vorbele femeii dar, mișcările lui sunt conforme cu ele, ca și când i-ar urma gândurile. În felul acesta pare hipnotizat de o himeră a trecutului care-l provoacă la gesturi automate, stingheritoare, nevoite).

FEMEIA: *(Se strânge în sine, în propria îmbrățișare, face câțiva pași, se scutură parcă de gând, de amintire, de povara trecutului):*

Din ce în ce mai frig în odaie
deși am aprins toate rugurile
și-am îmbrăcat unul peste altul,
veșmintele de duminică....

Doar tăciunii aprinși

din căminul de-alături...
Din ce în ce mai întunecată odaia,
deși aprind toate luminile
și acopăr fisurile
prin care ar putea să se strecoare,
lacomă, noaptea...

Doar fosforul din ochii pisicii
licărește prin zid
luminându-mi răzlețele file...

Din ce în ce mai liniște-n odaie.

Doar scâncetul copilului vecin
acoperă vacarmul din mine
clinchetind în auz
ca un vis retezat...

*(De undeva se aud acordurile unui pian. Cineva cântă **Sonata lunii** – de Ludwig van Beethoven, muzică merită să sporească starea de angoasă și tristețe, parcă implacabile. Pe momentul ei de pauză, Bărbatul rostește):*

BĂRBATUL:

Mi se revarsă în trup
cu lăcomie, trecutul,
plăpând panaceu de lumină.
Un timp dezgolit de priveliști
ca un tablou din care
frunzele se risipesc în guașe,
norii-n azur
și invocarea-n absență.
Toate la timpul supunerii.
toate la locul lor așteptând.

Ca-ntr-un mulaj echivoc de materie
în care nu mai sălășluie nimeni.
Amânarea perpetuă a unui fapt
încă nepetrecut
îmi alungă duhul ocrotitor al lăuntrului.

Șerpuitoare sargassele invadează uscatul,
învăluie tandru drumul de-ntors
pe care mă strecor, invizibil
împrăștiind un căuș
din cenușa încă mocnind, neliniștii.

Un câine străin se oprește uimit
să mă amușine.

FEMEIA:

(continuându-i gândul):

Ne-am irosit
mult- puținul deajuns,
prea zgomotul liniștii casei.
Nu mai putem împărți deopotrivă
aerul sfânt
din fotografia de nuntă.

*(culege de pe speteaza scaunului un voal îngălbenit de mireasă,
împodobit cu beteală. Îl duce la nări, absentă. De asemenea, răsfiră printre degete
câteva cocarde boțite, contorsionate):*

Nici beteala, nici voalul
nu mai păstrează aceleași mirosuri,
costumul de mire
devine costum de pârât
iar frageda marmură
din umbră
licită vânzarea.

BĂRBATUL: *(Parcă dialogând în vis cu ea):*

Nici un minuscul secret
nu mai avem de ascuns:
amintirea logodnei
ne frânge în două...

FEMEIA:

Refuz să dau numele meu bucuriei
de teamă că o să dispară
la fel cum am dispărut eu
din inventarul memoriei
celui care nu m-a iubit îndeajuns
rostogolindu-mă astfel
în brusa mea de neliniște
ca-a albia neprihăririi...

Un suspicios ar putea
denumi aceasta
studiu de ochi pineal...

BĂRBATUL:

Când ai plecat
pe buze purtai
rugina sărat-amăruie
a unor pistrui cunoscuți.
Imprimeurile acestei materii complice
lăsau urme de tatuaj
pe obrazul uimit
și pe strigătul mut de dinaintea privirii.

Și, pentru o clipă
călătoare cristale de fum

hălăduiau prin regatul târziului.

FEMEIA: În urma ta – freatic – un RĂU DE ABSENȚĂ –
strivind sub călcâi
un alb vegetal: sideful uimirii,
târcoalele visului – terorizantă victorie!

Am perceput deîndată
ofensiva rămânerii
peste silabele numelui tău,
aprinzând focuri de artificii
pe când eu începusem deja
să-ți cânt fără veste
Cântarea Cântărilor....

BĂRBATUL: *(dialogând cu imaginea ei nevăzută):*

Îți amintești?
Înserarea ne adulmeca prin vitralii.
Noi oficiam ritualul tăcerii,
amintirea se strecurase tiptil pe sub ușă.
Prezentul se estompa simțitor în oglinzi.

(Cele două personaje, înaintează ca în transă, se apropie unul de celălalt și, se întorc, spate-n spate, cu mâinile pe lângă trupuri, atingându-se, dar continuându-și fiecare firul aceleiași amintiri):

FEMEIA: Aveam trupuri fosforescente, fierbinți,
însingurarea ne istovise cu-ncetul.

BĂRBATUL: Stăteam în fotolii ca-n strane de fildeș,
neștiutori de sinele nostru uimit.
Pielea ne era tatuată în caractere chirilice.

FEMEIA: Lăsasem în voie noaptea să ne adaste
să ne întrepătrundă.
Li Mingqiang interpreta la pian
Cinci cântece din provincia Yunnan,

BĂRBATUL: Noi o vedeam într-aievea pe Fata din Fada
urmându-și tăcută iubitul.
Devenisem albi din pricina întunericului.
Stelele ne dojeneau rând pe rând
pentru pudica noastră lumină lăuntrică,
sufletele se mistuiau covârșite
de încărcături indicibile.
Un înger trecea grăbit prin încăpere...

(Pauză. Trecere muzicală. Cei doi se desprind, se depărtează, ajung, fiecare în alt loc. Începe o melodie nouă.)

FEMEIA: *(se așează pe un suport, închipuind un trunchi de copac):*

Fie și pentru o clipă
așteptam iminenta orbire.
Era ca o precedere
dintr-un timp într-altul,
mai teafăr, mai alcătuit
și în răgazul acestei sălășluiri
sinele înflori sub același chip
străluminând în dogoarea
aceluiași fulger.

Mi se dăruise privilegiul tandreței.
Petrecându-mă, albă, numai orbirea.
Făgăduită clepsidrei de lut,
mă fură cu trup și cu vis
anaforul secundeii.
Amurgul mi se alipește de glezne
ca o pisică străină.

Mă silabisesc în tăcere.

Nu-mi lepăd în iarbă nici una
din credincioasele piei.
Rămân să adap întunericul
cu propria umbră...

BĂRBATUL:

Mă aflu supus memoriei
acestui ciudat ermitaj
dintre mine și tine
-spațiu etern de dispută –
în sinele căruia dorm încă trudite
oboseala și râvna învingătorului,
vanități inutile,
o duzină de lucruri
lepădate înainte de facere
împrejmuid ca un zid de cenușă
o idilică pace.

FEMEIA:

Nu suntem decât niște
ființe dezlocuite...

(Muzica încetează. Pauză. Mișcare largă, circulară. Cei doi se îndreaptă din nou unul spre celălalt, stau față în față, se ating, își lipesc trupurile într-un dans fără sunete. Se învârtesc așa, o vreme, apoi, mâinile lor cad, inutile):

BĂRBATUL:

Pâlpâie jarul pe rugul de frig.
Cu trupuri fierbinți aprindem petarde

în dispersa lumină.
Ne asumăm anevoie aerul de legătură;
măinile noastre magnetice dansează-n zigzag
pe grumazul stelar al nopții fluide.

FEMEIA: Captiv în fiorul privirilor mele
ca-ntr-un aquarium
un peștișor de hiacint,
așa te cuprind, răsucindu-te,
în abisul de liniște.
Prindem lumina de capete
și ne-o petrecem prin inelare
până ne mustră locașul pustiu,
orgoliosul refuz al logodnei de spirit.

BĂRBATUL: Același dar, ca și nașterea –
o singură dată se dăruie...

FEMEIA: Niciodată n-am scris în memorie
atâtea scrisori de iubire
ca-n toamna aceea când mă aflam
sprijinită de fluviul nomad,
în rostogolire.

Niciodată n-am destrămat amintirea mai lesne
ca-n clipa de impetuoasă lumină
când înspăimântată de frig
am cuprins cu o mie de brațe
gleznele focului sacru...

Niciodată n-am plămădit în memorie
vreo altă relicvă
să-mi demonstreze că TOTUȘI EXIST,
oglundindu-mă limpede
chiar și în ochii
celui ce azi mă trădează...

(Bărbatul își aprinde, eventual, din nou o țigară. Gesticulează cu țigara aprinsă, închipuind gesturi de fum, ca și spațiul de înstrăinare pe care-l împarte cu femeia iubită):

BĂRBATUL: Închipuirile mele dansând
alborada, cadril, rigaudon
într-o dulce triadă;
ochii mei mustră covorul orange,
mustră plafonul, fotoliul comod și vitrinele
din care-mi surâd
îngeri destui – niciodată.

FEMEIA (*continuându-i gândul*):

Dovadă că suntem acasă – pereții aceștia aeri
sprijiniți de-ntrebări răsucite,
semne întoarse de interogație,
spațiul subit de înstrăinare,
de abandon absolut,
câtă vreme?

Persuasivă – magia tăcerii izbind-se blând
de adorația mea pentru tine.
Neprihănirea pe care nu o putem împărți deopotrivă,
subit sprijiniți de lumina aprinzându-se singură
și ca o premeditată trădare,
fuga, izgonirea din spațiul acesta precar
pe când cuvintele tale se-ntorc
pe un poem sfâșiat
revendicând inefabilul....

BĂRBATUL:

Mă-ncearcă extazul răsfârângerii
în steaua cu numele unic.
Frigul îmi bate din palme – în sânge.
Pâlpâi orbit de propria rază,
mă detașez de miresmele clipocind – ale serii,
urc treptele până la vid
și mă arunc în mirajul acesta posibil.
Descătușate,
celulele trupului meu fosforescent,
reclădesc universul.

FEMEIA:

Orele mor încet
deposedate de orice tentații.
Gândurile nu sunt altceva
decât pietre în rostogolire.
Aripi nemărginite ating în cădere
porțile lacrimii.
Incendiară – nemărginirea cuvântului.
Lumina încremenește
pe icoana iubirii dintâi.

BĂRBATUL:

Peste scheletul întâmplării aceleia
se brodeau ciucuri trandafirii de secunde.
Calciul părăsea mădulele vechiului an.
În numele vârstei,
singurătatea stătea de pază
ca un câine, la ușă.
Eu îmi strecuram respirația
într-o clepsidră.

Numai lupii cei tineri
în liziera de paltini
își arătau în răstimpuri,
unul altuia, colții...

FEMEIA:

Mă spulber de vis, dimineața.
printre zgomote vraște
smulgându-mă somnului,
în preliniștea apei dintâi mă scufund.
Alcătuirile mele
în oglindă se năruie.
Degeaba mă fac
zi cu zi mai frumoasă
mă regăsesc în tine cu greu
și mă dăruie de-a-ntregul,
ție, preliniște,
îngenunchindu-mi puterea...

BĂRBATJUL:

Ochi mult prea puțini ni se dăduseră
nici măcar mâini destule
s-ascundem la sân
dimineața aceea subțire
pe care nu mă îndur născum
s-o asemui cu alta.

Culcușul în care
ne-mprumutam unul altuia
aerul
când nu îndrăzneam să-ncropim un sărut
de teama răsfârngerii.

Un astru cu dinți presimțiți
iscălinindu-ne frunțile
ca o apă a-nceputului
premonițiind un surâs necesar
reflexul incert
viitorului zbucium de valuri...

FEMEIA: *(se strânge în sine)*

Pe aer mâinile-mi îngheață.
umblu desculță prin tandrul văzduh,
încotro?
Lacom de vid – trupul
desperecheat de păcate.
Risc posibilitatea ecoului
într-un cer cu pereții de brumă.
Mi-a devorat ochii – aerul.
Covârșită de vis
pe urme de lebede mute colind.
Se cuvine răbdare și veghe;

nu găsesc nicăieri
prielnic teren de cădere.

Poate mi-ar fi trebuit
alt aluat pentru aripi.

BĂRBATUL:

Stele –
stropi de lumină
în peșteri.
Pe unde-ar fi trebuit
să cobor
urc toboganul.
Cad în văzduh
ca-n tristețe.

FEMEIA:

Valorific tăcerea
în câteva nuanțe posibile.
Aștern apoi nesilabe
în locul descântecului
spăl ochii și mâinile clipei
cu sângele meu genuin,
mă clatin,
                    alunec pe râs
și-i pierd înțeleșul,
revin vertical,
                    înving,
și sunt învinsă continuu...

BĂRBATUL:

Vreme de-o ținere minte
ne-am tot așteptat
aniversând fiecare pentru sine
o nuntă posibilă;
dăruiam gesturi oricui
era dispus să primească.

Viața – scai după noi
macerând sentimente.
Gesturile noastre –
posibile mori de cuvânt -
temeiul râvnit pentru rotire.

Acum?
Inventez un surâs
în stare a desfereca
toate ieșirile...

(Fundal sonor. Acorduri brahms-iene. Cei doi fac se plimbă prin scenă, fiecare cu gândurile lui, în direcții diferite. Din când în când se opresc, ținându-și de propriile gânduri).

FEMEIA: Îți spuneam deseori:
Sunt cineva de aproape;
dimineața mă nasc pentru tine
stea vorbitoare.

Mă vezi aparent
risipindu-mă
cu toate speranțele mele
nacele de păpădie.

Sunt aici
fruct patetic și crud
la doi pași de aducere aminte
și refuz recunoașterea
tot mai mult năpădită
de tandrul nisip
ca un cuiabar de clepsidră...

BĂRBATUL: Până și aerul e împresurat
de mirosul de neprihănire.
Tăcerea, deliberat ne îndură.
Tragem pe rând la galera cuvântului
fideli cu tot dinadinsul
acestui tulbure mir.

Oricărui vuiet de gânduri
stavilă-i pui.
Sideful de stridie
îți camuflează surâsul,
bumerangul Poem
împotriva iubirii te apără...

FEMEIA: Câte un semn
dovadă
CĂ PENTRU TINE EXIST
deși atâtea lumini
îți invadează pupila;
tulburi morile de cuvânt
cu un evantai de tandre capricii
pe care nici acum
nu mă încumet a le numi
FERICIRE
LA PRIMA VEDERE...

BĂRBATUL: Particip la faptul mirării:
cu palmele goale tatonând înserarea.
Pe scara acestei lumini ostenite
mă privesc: nud în searbădă glorie,
roua îmi fură aproapele ochiului

îl neînduplecă
prefigurând o adăugire de lacrimă.

Sunete oarbe se zvârcolesc în timpane
pe când mai aprind o țigară
sorb orizontul cu ochiul mijit,
fac zarvă să cred că SUNTEM ÎN DOI,
vorbesc singur,
apoi, deposedat de tăcere,
aștept o sută de ani,
ciocănitul în ușă...

FEMEIA:

Feeric,
trena zăpezii
caier
incendiat de sublim
univers asumat
dis de cu primăvară.

Fiecare fulg migrator
sângerând corola clepsidrei.
Tandrețe-n averse,
mari inundații nostalgice
dincotro?

Selene
rănește cu secera
pruncii nenăscuți
ai făgăduinței...

BĂRBATUL:

Până la plete intram
în tânărul grâu
până la ochiul deochiului
muți în promisiuni
fericirea
cu lumânarea pândind-o.
Îndelung amânată visare,
cu rouă nuntite,
doar diminețile desculțe?

În locul târziului
s-ar cuveni (des)cifrate
câteva ploi
și-o nălucă de înger...

FEMEIA:

După atâtea nesupuse fugi
iată și acest loial colocviu
presimțit ca răsuflare de aripi.

Privește-ți ochii-nfrunziți
în care seara picuri
câțiva stropi de colir...
la uite!...Semnul acesta
abia perceptibil,
recunoaște că ieri nu-l aveai!...
Pe-aici a săpat roua tranșee,
urmele sunt evidente.
Din cele trei păsări împăiate,
una îți e complice,
pe cine crezi tu că minți?

BĂRBATUL:

Zgribuliți
aidoma unor păsări
pe ramuri.
Nici o privire – aceeași –
nici o posibilă asemuire.
Păunii încetaseră de mult să mai țipe,
îngerii se plimbau prin scuară
în straie de ger.

Vezuviul mocnea
sub povara aceleiași flori,
zero era egal împărțit
la copiii orfani
                numai tu,
                numai tu,
refugiindu-te
în oarba ta inclemență
te dezlogodeai de iubire
încetul cu încetul...

FEMEIA:

Înveșmântat în capricii
iei lecții de comic răsfăț
din tânguirile lui Lautreamont.
O presimțire a candorii
sau poate numai închipuirea
dansând în conduri fermecați
la balul brândușelor.
Ceva aproape religios,
mai degrabă profan,
pipăibil numai în stare latentă.
Eu –
                aruncându-ți provocator
petarde prin zid
grațioase flori de ciulin
pentru ierbarul tău
plin de galbene blitz-uri....

BĂRBATUL:

Leapădă-ți repede ochii-n oglinzi

și te scutură
de toate-ale trupului vârste.
Stropește-ți cu azimă nării.
Răsădește-ți un crin în aproapele gurii.
Hainele – numaidecât să le vinzi
și te îmbracă-n cicoare
într-un strai verde pur
de pământescă răcoare.

Împarte-te foamei până la saț;
cheamă îngerul
să-ți potrivească elitrele...

FEMEIA:

Goală pe alba podea de lumină
să te scufunzi într-o baie de muzică
până la confruntarea cu sine;
leoarcă de sunete
să nu-ți mai suportți epiderma,
s-o lepezi o dată cu lesa,
inelul,
sarcasmele,
-accesorii odinioară utile.
Nici un mărunț vicleșug
să nu-ți dea târcoale.
Între extremele relativ-absolut
cu-același surâs să rămâi
într-o LOGODNĂ
PURURI SPIRITUALĂ...

BĂRBATUL:

Zidită de vie
într-una din acele
tristeți vegetale
cu ochi schimbători ca agatul.

În liniștea migratoare
orice instanță lăuntrică
își temperează pulsațiile.

Târziu, la răspântia a două silabe
ca un mugur imponderabil
va izbucni prin zidurile ostile
otrava de malachit
A SINGURĂȚĂȚII...

FEMEIA:

Invazii de mici nostalgii
revolute,
agresiuni reciproce.
Duhul unor cuvinte
cu o anumită percuție...

Tu cărui anume
zeu i te supui
atotputernice Scrib
al cuvintelor meșteșugite
din uger de lut nesătul,
și întrebările cui
le primești bucuros
să-ți devină blajine cuțite?

Peste cascade fugite de miercuri și joi
mirosul amiezii de anul trecut...
Torente de mângâieri
-a mângâiere –
săruturi – a sărut –
intarsii cu vise-n durerile facerii,
resturi vinovate din carnea cuvintelor...

BĂRBATUL:

Sprijiniți-vă de o stea
a cărei murire
e simplă alegere...

Restul – concluzie de tras
oiștea singurătății...

*(Lumina scade, muzica se stinge. Cei doi, rămân nemișcați, în același loc de
la început. Se sus, se prelinge prin raza spotului, o ploaie de confeti,*

în timp ce

CORTINA CADE UȘOR...

Galați, 20 octombrie 2008

DIN PRIMĂVARĂ PÂNĂ-N VARĂ

-teatru de poezie-

-77 de ecouri într-un sonet continuu-

(Acest scenariu poetic are doi protagoniști. EL și EA. Cum e și firesc, cei doi se vor întâlni într-un ambient oarecare, într-un timp incert, la o anumită vârstă și vor petrece împreună UN ANOTIMP. Va fi LOGODNĂ MISTICĂ, apoi O NUNTĂ DE CUVINTE, apoi își vor aminti, fiecare în felul lui de STAREA DE CÂNDVA. Cei doi pot fi foarte bine, blonzi, bruneți ori șateni. El poate avea chiar părul grizonat. Ea poate purta ochelari. Aceste amănunte nu contează deloc pentru desfășurarea iubirii. Să zicem să e amiază de primăvară. Totul e convențional și decorul poate lipsi, el fiind înlocuit cu mișcarea personajelor care e cât se poate de sugestivă și de cuvintele lor care se ating în aer și se îmbrățișează).

MOMENT I

DE CÂND TE-AȘTEPT AU ÎNGLORIT MAGNOLII

(Puntea unui vapor. Aer primăvăratic. Fundal muzical, desigur: „Primăvara” vivaldiană. Femeia se apropie de bancă, ezită puțin apoi se așează. Are în mână o floare care poate fi, garoafă, lalea, frezie. Zgomot de valuri, țipăt de pescăruși, siaj. Femeia privește cu nostalgie spre țarm)

EA: N-am mai urcat de-o viață la Cumpăna Nedeii
Când soarele răsare de pe la asfințit.
De-aceea azi mă cațăr pe culmile ideii
Să văd cam câte vise, avea-voi de-mplinit.

Dar sunt insomniacă și-n peștera Nedeii
Pe Obcina cea Mare, în miez de ațipire
Sabinele aleargă la adăpost cu mieii
Neliniști dau în floare, la cea dintâi iubire.

Și-n timp ce mă-nfioară ceremonii străbune
De lungi tăceri albastre, mi-e trupul răscolit.
Aprind fără de iască tăciune și cărbune
Și-n ruga mea smerită, mi-e sufletul golit.

De când te-aștept pe obcini și gândul mi-a-nflorit
Și soarele răsare cam de la asfințit.

(Femeia se ridică, privește în jur ca și când ar căuta pe cineva):

EA: Dar unde este-acel numit departe
De-l caut în deșert și nu-l găesc?
Și ce lumină neagră ne desparte
Atunci când zorile abia mijesc?

Cad flori din cer, risipă de petale
Ghiocul îmi vuieste în urechi.
Din crânguri se aude zvon de jale
Și-un gust dulceag-amar de taine vechi.

În ochi mi se citește toată zarea;
La orizont se bulucesc cocori.
Uitate stepe-mbracă depărtarea
Sirepe intră-ntr-un covor de nori.

Tiptil se furișează sora moarte,
Dar unde este-acel numit departe?

(Bărbatul aflat pe covetă la o distanță anume, se oprește și începe să recite)

EL: Pe buzele de rouă am tămâie
Și flautul ideii sună blând.
Mă scrijelează-un cântec în călcâie
Că sunt aici se nu se știe când.

Un aer frânt de fulgere de aur
Coboară-acum în merele domnești
Când se trezesc și nenufari pe plaur
Îmi par că-s arătări dumnezeiești.

Mi-e trupul ca o amforă de struguri
Ce-așteaptă mâna de culegător
Iar sângele-n incandescente ruguri
Se pregătește pentru-un unic zbor.

Pe gene am miresme de tămâie
Și năvăși mustangi tresar din frâie...

(Femeia aude ca prin vis chemarea iubitelui, devine atentă, dar deocamdată nu-l zărește)

EA: În toiul nopții eu devin străină
Și-ntr-o ninsoare de confeti sunt.
Abia am fost aleasă drept regină
Durerea mă lovește-n suflet crunt.

Se-ntrece orga-n tonuri cristaline;
În brațe port firave flori de-omăt
Iar vântul vrea în păr să mi se-anine
De-atâta-nstrăinare mă îmbăt.

E firul vieții un tumult de ape
Învolburate, repezi, în cascade,
Cât nici o inimă nu mă încape
Cămașa mea de nuntă-i pentru Hade.

Mă trec într-o învolburare lină;
În toiul nopții eu devin Lumină...

(Bărbatul, monologhează, în același loc)

EL: Mă-nvârt mereu aproape de mirare
Dansând pe gheața artificială
Și nu vreau să mă vindec de paloare
Decât în liniște imperială.

Duzina de erori ce-s necesare
Îmi sunt drapate-n frunte fastuos;
Și cad într-o poetică ninsoare
Un fulg pe geană doare pân' la os.

Mă mistuie dureri fără de seamă
Și-s toate-nmormântate în tăceri,
Când nu găsesc măcar un suflet geamă
Nu pot schimba neprihănitul ieri.

Fiindcă n-am răspunsuri la-ntrebare
Mă-nvârt mereu aproape de mirare...

(Femeia răspunde glasului cunoscut):

EA: În menuet, atâtea mlădieri,
Ca-n drăgostire, tot atâtea șoapte.
Rămân în clipa veșnicului ieri
Și te aștept smerită, zi și noapte.

Dar hai să ne-aruncăm prin zid petarde
Petarde și confeti de lumină;

Într-un flacon micuț, parfum de nard e
Dar eu prefer petale de sulfină.

Mă mântuie neprihănirea colii
Și stau așa, cu ochii pironiți.
O-mpățuresc ca să obțin infolii;
Mi-s pașii măsurăți și obosiți.

Dar unde-s depăratele Sierre?
În menuet, e-atâta mlădiere...

*(Ca într-un cântec pe două voci ei își rostesc dorurile și chemările
nesfârșite ale iubirii)*

EL: Vom inventa un dans nemaivăzut
Un dans în spectrul razelor de soare
De dincolo de orice început
Ce-l vom dansa desculți sub felinare.

Sub ploi și sub furtuni de-asteroizi
Ne vom roti în ritmuri ancestrale;
Sălbatic dans al vechilor druizi,
Înveșmântați doar în lumini de-opale.

Va fi într-adevăr cum n-a mai fost.
Precum perechea primă din Geneză.
Și izgoniți, afla-vom adăpost
În rai terestru vom începe-asceză.

Ca într-un paradis demult pierdut
Vom inventa un dans nemaivăzut.

EA: Să inventăm miresmele iubirii
Ce s-a născut în sfere rotitoare?
S-o recunoaștem după glezna firii
Atinsă de nisipuri mișcătoare?

Dar cum putem cunoaște că e-aceea,
Ce nu s-a inventat în vechi hrisoave,
În care și bărbatul și femeia
Nici nu mai au nevoie de voroave?

Tăceri, săruturi, respirați încinse,
Bătăi de inimi și emoții crude
Și degetele abia-abia atinse
De roua prihănirii parcă ude?

Ca împreună descifrând Psaltirea
Să inventăm doar pentru noi iubirea...

(Ajuns în preajma ei, Bărbatul, cu voce învinsă, parcă predându-se în brațele simțurilor):

EL: Ajuns acum de sensuri jefuit
Dezghiocat de gânduri și de vise
Eu mă trezesc deodată vântuit
Și ciuruit de vulturi, pare-mi-se.

Sunt fulguit de patimi de omăt
Un inefabil vis îmi dă târcoale
Și de iubire-s gata să mă-mbăt
Să mă-nsoțesc cu păsări călătoare.

Un chip tăiat rotund în apa rece
Se oglindește-n sine cu uimire;
Dar cine i-a orânduit să plece
Când se afla în toi de fericire?

Ajung târziu în țările promise
Dezghiocat de amintiri și vise...

EA: Spre care țărm să mă arunc, nebună,
De parcă m-aș afla pe **Axis Mundi**,
Sculptată din aluatul cel de lună
Ca fața preafrumoasă-a Cunegundii?

Dar ce memorie conștiincioasă!
Din viață ne rămân doar pete roșii.
O ceață lătrătoare și vâscoasă
Mi-a șters din inimă pe toți strămoșii.

Răzbătătoare – dinlăuntra fire
Spre noi țărâmurii veșnice purcede
E ca o nouă, dulce-ademenire
Spre Cel pe care nimenea nu-L vede.

Spre care țărm să mă arunc în mare
Când nu-mi găsesc nicicum asemănare?

EL: Pe buzele de rouă am tămâie
Și flautul ideii sună blând.
Mă scrijelează-un cântec în călcâie
Că sunt aici de nu se știe când.

Un aer frânt de fulgere de aur
Coboară-acum în merele domnești
Când se trezesc și nenufari pe plaur
Îmi par că-s arătări dumnezeiești.

Mi-e trupul ca o amforă de struguri
Ce-așteaptă mâna de culegător
Iar sângele-n incandescente ruguri
Se pregătește pentru-un unic zbor.

Pe gene am miresme de tămâie
Și năvăși mustangi tresar din frâie...

(Femeia se ridică, întinde mâna. Bărbatul, la fel. Palmele lor se ating și rămân așa, îmbrățișate).

EA: Izvor de taină, cumpănă și cheie,
Răspântie și leagăn în pruncie
Supliciul cel cu numele: femeie
Aș vrea să-ți fiu: temei de veșnicie.

Hieratic și teluric împreună
Într-o inflorescență roditoare
Când degetele noastre se-ncunună
O, Doamne, ce străluminare!

Aș vrea să-ți fiu, al tihnei, sfânt – izvorul –
În tulburare, calea spre lumină,
Monadă, orhidee, însuși zborul
Cu numele femeie te alină...

Dar ce n-aș vrea? Suavă melopee,
Izvor de taină, cumpănă și cheie...

EL: Îmi ești cămașă de ivor sub piele
Mă-mbrac în tine și-nfloresc în crini.
Se zbate tânăr, sângele-n inele,
Și-n crengi tremurătoare de arini.

Îmi năvălesc sălbatece himere
Și spaimetele-n îndemnuri se prefac.
Mănunchi de liliac privirea-mi cere
Și stingherită lucruri noi (des)fac.

Alcătuiri de clipe muribunde
M-ajung din urmă și ușor m-ating.
Se-ntrec luminile să mă inunde
Cuvintele în cerul gurii-mi sting.

Și-ntr-o inflorescență de lumini
Mă-mbrac în tine și-nfloresc în crini.

(Bărbatul își privește iubita intens. Tot ea, continuă):

EA: Eu vin acum de pe cărări pierdute
În ritmul marianelor litanii
Să-ți dăruiesc coroană de virtute
Sfielnice catisme și pisanii.

Purtând pe buze doar cântare lină
Spălată în agheasma din cristelniți
Eu vin în nor de smirnă din cădelniți
Și-ți fac pe frunte-o cruce de lumină.

Eu vin înveșmântată-n albă vină
Cu inima necunoscând prihană
Să-ți șterg sudoarea, oboseala, tina,
Grăbită vin spre tine ca o Ană.

Și chiar în zid ca jertfă de-oi fi pusă
Eu vin, iubite-n calea ta, supusă...

EL: Doar ție-ți cânt cantata bucuriei
Chinovia tăcerii mă seduce
Suave incantații astăzi fie-i
Gavote de lumină-s pe uluce.

Curg fagurii de miere prin ferestre
Făgăduită-s dreptei socotințe.
Cuvinte sibilinice-n dorințe
Dezvăluie desenele rupestre.

Dar ce suav, incantator preludiu!
Tăcerile se unduie-n torsadă,
Mă-ntrup și iar revin într-un postludiu
Sunt flacăra-ntr-o baie de zăpadă.

Eu împrumut azi trilul ciocârliei
Să-ți cânt, iubite, Oda bucuriei!

EA: Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caișii
Părea în noaptea sfântă, ninsoare ireală
Din țări îndepărtate, se întorceau ibișii
Și ceru-adânc vuia de-un cântec de sineală.

Își întinsese luna, pe boltă lăicerii
Și stelele-nflorite râdeau neconținut.
Plesneau în floare merii și vișinii, cireșii.
Eu îi priveam extatic, prin ochiul tău smerit.

Părea grădina toată în albele ei ruguri
Meleagul de poveste la care-adeșea visăm,
Drapată în ninsoare ca-n scâncete de muguri
Ne îndemna în șoaptă, de mână s-alergăm.

Prin nara ta flămândă, caișii-am mirosit
Și îi priveam extatic, prin ochiul tău smerit...

(Cei doi se așează pe o bancă. În apropiere, țipăt de pescăruși).

EL: Sonete, madrigale și rondeluri
Distihuri, monostihuri și terține
Îmi cânt iubirea în diverse feluri
Sperând că-n ele te-oi afla pe tine.

Mi-e dragostea-n verzale și aldine
Ca în intarsii de sidef săpată.
Cum este inserat cerescul Bine
Și rozmarinu-n inimă de fată.

Și chiar de nu te află în răscruce
Cuvintele străpunse de tăcere
Le-așez pe piept sub inimă, drept cruce
Să-mi fie sfânt temei de Înviere.

Te scrijelez în suflet cu aldine
Sperând că-n ele te-oi afla pe tine...

EA: De când te-aștept au înflorit magnolii;
Cireșii timpurii au înflorit;
Am lepădat veșminte și orgolii
Când frunzele s-au prins într-un horit.

De când te-aștept și versu-ți psihedelic
L-am recitat și-l știu pe dinafară.
Îmi susură-n ureche glas angelic
Și sunetul se-ntinde cât o țară.

Se prăbușesc în el tăceri de-o viață
Ca pietre rezonând într-o fântână

Și când mă spăl cu versul tău pe față
Eu capăt imediat puteri de zână.

De când te-aștept în inima colii
Iubite, parcă înfloresc magnolii...

EL: Se lăncezise în carafă vinul
De când stăteam sperând că ai să vii
Se adunase și se risipise Cinul
De taină existent în veșnicii.

Voiam să fii cu mine (în)trupat
Să măsurăm a timpului durată.
Și-un sfânt rotund, femeie și bărbat.
Secunda sta-n clepsidră atârnată.

Plângea cavatul din cel codru des
Și stele hohoteau în înălțime.
Voiam să descifrăm un înțeles
Și să aflăm perechea din doime.

Precum a unui măr ce-i spintecat
Perechea în doime n-am aflat.

EA: Iubirea poate scrie-o cantilenă
Cu vorbe care n-au fost inventate
Iar inima ce nu cunoaște jenă
Le-nchidă în sipetele furate.

C-o cheie cine vrea să le descuie
Va trebui să-nvețe alfabetul
Și cu o ansă din alun ori tuie
Abia atins să murmure sonetul.

Iubirea ta mi-e scrisă mie-n genă
În codul cel mai intim al ființei.
Și eu precum Frumoasa Madrilena
Voi scrie măreția umilinței.

La fel ca și-a cometei albă trenă
Iubirea poate fi o cantilenă...

(continuă): Trăiesc în permanență un miracol
Când amintirile se zvârcole-n ruine
Devin al purității receptacul
Sămânța cea divină crește-n mine.

Și-n dansul, doar de spirite afine
De așternut în sfintele tipare
Sămânța cea divină crește-n mine
Și se prelinge sus, în calendare.

Și-atunci când eu mă aflu în restriște
Frumoasă-s ca o ciută nenuntită
Vibrația iubirii mi-e sortită
Prigorie-s ascunsă-n porumbiște.

Izvoditoare-s de cuvinte-afine
Când amintiri se iscă din lumine...

(se așează):

Aprinde-un vis în pletele rusalcii
La mal de ape-n tresăltare lină
Ești unic posesor al unei salcii
De care harfa mea de vânt se-anină.

De-i adormi ca un pescar de vise
Furat de-un susur ademenitor
Pe-o insulă pustie ca Ulise
Îți vei petrece gândul de ivor.

Să-mi spui atunci de ce să mă mai mir' ce
Am să te-aștept în prag c-un măr în mână
Frumoasă devenind ca muza Circe
La ceas de licurici și poate până

În pletele rusalcii prinzi o liră
Să simți miresmele de calomfiră...

(tot femeia):

Mă-ncolăcise duhul de lumină
Și mă rotea vertiginos pe dale.
Cu aerul în brațe, fără vină
Păream înveșmântată în opale.

Și umbra-mi devenise diafană
Pe când înmugurisem ca o cruce.
Mergeam spre monastire ca o Ană
Ce știe bine încotro se duce.

Drept sprijin eu aveam un zbor de fluture
Văltoarele iubirii drept credință
Când sângele din vene-am prins să-mi scutur
Știam că mă îndrept spre biruință.

Mă-ncolăcise duhul de lumină
Și mă albisem de păcat și tină...

(Bărbatul se ridică. Pleacă)

EL: Se-ntunecă icoanele-n perete
Și din lumină mai rămâne zgura.
Mă țintuie un ochi ca un erete
Cu un tăciune-mi scrijelează gura.

Departe sunt ninsorile imberbe
Și ornicul din frig a-ncremenit.
Mă biciuiești cu fulgere de verbe
Și-a dispărut și punctul din zenit.

Privește muștrător din cer icoana.
Un înger bate noaptea în ferești.
Îmi strigă să-ncetez îndată goana
Smintită după vanități lumești.

În turnul meu privesc pe îndelete
Cum se-nnegresc icoanele-n perete.

EA: Mi-e inima-n tristeți ispășitoare
Durată ca-ntr-o searbădă matrice
Orfeu s-a-ntors în lumea muritoare
Pe urma lui eu sunt Euridice.

În mlădieri și în frisoane calde
Te caut și lumina mi-e complice.
Să nu-ți întorci privirile, heralde,
Ci mă privește: sunt Euridice.

În chipuri anonime și-ntristare
Străbat pământu-n plesnituri de bice.
Colind și rai și iad în disperare
Te chem, Orfeu, tu vino la matrice.

Mi-e inima flămândă de iubitul;
Iubirea noastră reînvie mitul.

(Ajunși la chei, cei doi pleacă fiecare în drumul său, fără să mai privească în urmă. Se lasă frig. Noaptea e din ce în ce mai întunecată.)

PAUZĂ

MOMENT II

LA MARGINEA IVIRII

(Alt decor. Bărbatul, de data aceasta pe o plajă, tot noaptea, colindă singur. O lumină stranie îl înconjoară ca un halo.)

EA: E un temei de rugă așteptarea
Mijită între pleoapele de lut
Și pâinea înmuiată-n vin și sarea
Ne primenesc sărutul ne-nceput.

Deși potirul alb e pe sfârșite
Și vinul vieții-n amforă dospit
Tu gustă-l cu smerenie, iubite,
Cu gesturi simple astăzi, ca-ntr-un rit.

Pe crestele albite de omături
Răsare blândă, tainica Selene
Și stelele uimite dau în lături
Alunecând pe tâmplă și pe gene.

Tu scrii în genunchi la lumânarea
Și-i un temei de rugă așteptarea.

(Apare bărbatul. Femeia îi iese în întâmpinare)

EA: Să ne-ntâlnim în taină la zenit
Ca nimeni să nu ne mai țină cont.
Decât drum bun, să-mi spui: Bine-ai venit!
Ca pe spinări de cai, pe orizont

Și ghemul vieții depănând, doar știi
Prăpastia se cascadează pe ruine
Când tu, iubite, vii să mă îmbrățișezi
Cântându-mi **Elegiile duine...**

Suntem doar niște îngeri ispitiți
Adulmecând mereu ce nu se-ntâmplă,
De spiritul iubirii-mpătimiți
Când sângele ni se izbește-n tâmplă.

Să ne-ntâlnim în taină la zenit
Spunându-ne-amândoi: Bine-i venit!

EL: Eu casa am umplut-o cu lumină
Așa cum umpli c-un căuș un râu;
Să ne albim de pulberea de tină
Cum dropia-n semințele de grâu.

Am alungat și umbrele-nserării
Ce se lungeau diforme prin pereți
Ne furișăm la marginea uitării
Ca fluturii în preajma lămpii – beți.

A fost o zi, o zi cu lună plină
De vorbele căzute dintr-un vers;
Pășeam stingher în raiul de nevină
Am ezitat, apoi cuvântu-am șters.

Cuvântu-acela magic, cu aldină,
Din casa scufundată-n lună plină...

(S-au apropiat destul de mult. Se iau de mână).

EA: Prietene-așteptările sunt demne
Dar merită răsplata înmiit:
Rămâne-vor mirările solemne
Că n-ai iubit de-ajuns, că n-am iubit.

Se face seară-n iarbă și în gânduri
Din nou tresare steaua la apus.
Îmi argintește luna albe rânduri
Și firul vieții depână pe fus.

Din ce vorbesc, rămâne-va uitarea
Și se așterne praful în cuvânt.
Pe ochii-ntredeschiși mijește zarea
Și-un zvon de ducă-i în ecoul frânt.

Prietene-așteptările sunt demne
Iubirea noastră scrijelă desemne...

EL: Un suflet jinduit de armonie
În căutarea altui suflet sfânt
Ar fi în stare, dând pe veresie
Să-și vândă chiar și palma de pământ.

Predestinat să se desfacă-n soare
El caută lumina în răscruci
Ca floarea tresărind la prima boare
Ca vântul spulberând un cuib de cuci.

Revarsă, tu, un strop de armonie
Măcar o dată, vino în amurg,
Și adu-mi un potir cu apă vie
Să stingi în ea lumina-n care curg.

Aștept de-o viață-ntreagă să mă-mbie
Un suflet jinduit de armonie...

EA: Demult nu mai colind în noapte printre
Nămeții-nchipuirii răscolind
Cu focu-acesta arzător prin vintre
Pe vreun Ulise orb ademenind...

În mersul meu ca pe tăciuni aprinși
Mi-s tălpile ciulite pe frigare;
Cărbunii se prefac în ochi de sfincși
Da'n suflet arde-o sfântă lumânare.

Mi-am descuiat răbdarea din obroc
De când te-aștept și-n inimă - tot jar e -
Ca pe-un copac ce lunecă pe scoc
Răzbit de o viteză-amețitoare.

Demult nu mai colind agale printre
Deschisă-i ușa ferecată dintre...

(Cei doi se așează alături pe nisip)

EL: Retras într-o tăcere adumbrită
Refuzi zburarea clipei solitare
Iar firul de nisip cernut prin sită
Devine o clepsidră muștrătoare.

Ți-s pașii umezi pe cărări de humă
Și-ai vrea să te desprinzi cumva de vrajă
Dar creasta valului muiată-n spumă
Sărută glezna hoinărind pe plajă...

Ți-e amintirea-ntoarsă în sărut
Și gândul poposește pe-o colină
Tu cauți urma pasului pierdut
Și dai din serpentină-n serpentină.

Rămâne-o adiere, doar o boare
Când simți zburarea clipei solitare...

EA: Aruncă-n flăcări vorbele deșarte
Aruncă-ți și nuiua-n hău adânc.
Pășește drept cum ai păși-ntr-o carte
Cu patimile strânse la oblânc.

Ascultă-ți pasărea în piept cum bate
În căutare veșnică de rost
Întors târziu de pe cărări deșarte
Nimic să nu o să ți se pară-anost.

Privind uimit cum anii se desfiră
Din ghemul cu migală-alcătuit,
Ascultă-n taină cântecul de lyră
Și socotește-l dar neprețuit.

Privește drept, chiar dincolo de moarte,
Și-aruncă-n flăcări vorbele deșarte.

(continuă): Nu pierzi nimic iubire dacă-mi dăruie
Prin vremi bicisnice creând o punte
Icoana-așează-o-n suflet. Dacă stărui
Tu poți să clatini ori să muți un munte.

Nu căuta să-i afli înțelesul,
Doar nu cunoaște înțeles iubirea.
Atât să știi: îmi ești pe veci alesul
Cel nenunțat, dar cununat cu firea.

Am să te port în cerurile nouă
Atunci când voi pleca spre infinit
Întâmpinat cu azimă și rouă
Vei fi de la nadir pân' la zenit

Învăluit în steaua fiecărui
Nu mori de tot iubirea dacă-mi dăruie...

(după o scurtă pauză):

Sărută florile înrourate
Atunci când se ivește aurora
Și pleacă-te iubirii preacurate
Binețe dând și pace tuturor.

E-un dans de suflete înlănțuite
În aprigă și tandră încleștare
Tu vino-n calea inimii, iubite,
Și-ascultă a „Cântărilor Cântare!”

Mi-e sete, vino să-mi aduci potirul
Cu lacrima iubirii tale sfinte
Și-atunci când s-o curma, al vieții firul
Să-ți simt răcoarea gurii cea fierbinte.

Iubite, stai cu mine pe-nserate
Sărută-mi florile înrourate...

EL: Te știi acum până-n adânc de tine
Și orice fibră eu ți-o recunosc:
Mi-ești aerul, pământul ce mă ține
Îmi răscolești miresmele de mosc.

De-ar fi să-ți caut sufletu-n genune
Prin mii de alte suflete pribege
Te-oi recunoaște într-o rugăciune
Și nimeni nu va mai putea să nege.

Că tu ești înțelesul care doare
La fel cum doare-n piept preasfântul dor
La fel cum doare blânda-nfiorare
De dinaintea misticului zbor.

Te știi acum până-n adânc de tine:
Un sentiment sublim să te-nlumine...

EA: Un gol imens de dincolo de lume
De neumplut cu altceva, iubite,
Îmi stăruie în clipele anume
Când nu ești lângă genele-mi uimite.

De-i zi ori noapte, veșnic își simt lipsa
Și-ți simt un jind fantastic în privire
De parcă s-ar porni apocalipsa
Și s-ar distruge neclintita fire.

Demult aştept o primăvară crudă
C-un soare unic străbătând genune
În care să-ți ghicesc privirea udă
În tainica privire-a blândeii lune.

Un gol imens de dincolo de lume
Mă face să-nțeleg: iubirea fum e...

EL: Mă aurea iubirea diafană
Și genele îmi arginta în rouă;
Ca un balsam tămăduind o rană
Sub tainicul obraz de lună nouă.

Mergeam îngândurat pe căi tăcute
Cu visul siluit într-o părere
Trezit într-un desiş de umbre mute
Simțeam cum întunericul mă cere.

Dar vinul bucuriei pe sfârșite
Zăcea trezit în amfora ciobită
Puzderie de găze ațipite
Sorbeau pe rând speranța năruită.

Eram ca un Manole fără Ană
Zidit în mănăstire ca-ntr-un rană...

EA: Mă uit la tine ca-n oglinda firii
Și recunosc doimea din rotund.
Îmbujorați pe puntea regăsirii
Am răsfirat nisipul de pe prund.

Am numărat bobitele cu sita
Într-un căuș de palmă nădușit
Nerăbdători să căutăm pepita
Și s-o păstrăm în sânul umezit.

Dar înainte să se iște spaima
Am stat de veghe lângă umbra ta
Și-am alungat suspinele și-ngaima
Tăcerea pogorând, povară grea...

Mă uit la tine ca-n oglinda firii
S-a împlinit miracolul iubirii...

(Întâi femeia, apoi bărbatul, se ridică și se plimbă)

EL: Pe chei hălăduit-am mână-n mână
Sub briza împrôscându-ne pe piele
Când soarele cu luna se îngână
Cu mintea urmărind un dans de iele.

Eram frumoși și singuri împreună.
Ce pură și ce rece era clipa!
Simțeam cum însuși aerul se-mbună
Iar de pe chei ne-ademenise pripa.

În liniștea impusă de pudoare
Mergând la pas cu stelele-n tărie,
Credeam că doar cuvântul ne mai doare
Cuvântul cel născut din veșnicii.

Și clipei îi spuneam: mai stai, amână
Pe chei hălăduiam noi doi de mână...

EA: Un zbucium nesătul și tandru sunt
Și-aș vrea să nu se isprăvească visul
Refuz tăcerii înțelesul crunt
Și populez cu dragoste abisul.

Îmi curge mir de lacrimă-n cuvânt
Când te rostesc în fibra mea și-n minte
Să-l las să curgă în potirul sfânt,
Ori s-l ascund în inima-ți fierbinte?

Eu mă înduplec doar așa să mor
Cu numele iubitului pe buze
E ca un început firav de zbor
Al dorului înfiorat de muze...

Cu tine-n gând cutreier Paradisul
Și-aș vrea să nu se isprăvească visul...

EL: Ți-am scris aseară ultimul sonet
Cu gene și cu buze-ntredeschise
Iar literele-n pas de menuet
Se legănav cerând să fie scrise.

Păreau niște bobite de Rozar
Gătindu-se de sfânta rugăciune
Chemând aceiași sfinți din calendar
Să se cuminece și să ajune.

Ți-am scris cu mirul cald de pe obraji
Era o noapte propice femeii;
Cădeau ninsori albastre pe grumaji
Și se roteau în dansul Salomeii..

Și-n noaptea cea cu stele – berechet
Ți-am scris în taină ultimul sonet...

EA:

Nimic nu mai era la fel în noi;
Ne împărțeam cărările-n răscruci
Ne risipeam mereu din doi în doi
Ducând pe umeri câte două cruci.

Săraci, stingheri, flămânzi de lună plină
Nici nu știam pe unde rătăcim;
Uitasem cum să zămislim Lumină
Și cum promis-am un rotund să fim.

Zburătăcind doar pe cărări uituce
Prin labirinturi de hățșuri pline
Nu bănuiam cărarea unde-o duce
Și-am hotărât rămânerea în sine.

Și uzi în plete de zăpezi și plo
Ne risipeam mereu din doi în doi..

EL:

Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii
Eram în toamnă-atunci, mă pregăteam de-odihnă
Când am simțit cuțitul cel dulce al iubirii
Și mi-am pierdut răgazul și azima de tihnă...

Mă primenisem lung și-atent într-o oglindă
Să te întâmpin seara, când stelele dau muguri,
Când luna, maiestuoasă, extatică, fiindă,
Gusta pe rând din cornul cu boabele de struguri.

A fost o clipă rară, de taină și fecundă;
Duram un edificiu de vis din temelie.
Simțeam iubirea-n fibre, tumult cum ne inundă,
Când rămăsese numai – din lună – o felie...

Dar cum să pun eu stavili și gratii nălucirii?
Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii...

EA: Ești iar aici și cine te va smulge
Din mine împlântat ca-ntr-un genom?
Se străduiește clipa să divulge
Întreaga așteptare până vom

Precum un crucifix căzut din dom
Pe care pasărea cu aripi large
L-a spart cu ciocul, l-om lipi și l-om
Sui și arbora pe vechi catarge...

Așa ne-am fost și noapte și azur
Lumină și-ntuneric și splendoare;
Pe malul mării cu nisip velur
La vremea când se-ntorc în port cocoare...

Precum cuvântul ferecat în tom
În mine împlântat ești ca-n genom...

EL: Să mor, să dorm pe gura gurii tale
Într-o iubire-amarnică de fată,
Și-apoi ca în acorduri triumfale
Să simt cumva că mă mai nasc o dată.

Urmând în vis procesiuni cu torțe
La umăr drept lipit un umăr stâng.
Superbe încleștări de oarbe forțe
În crugul dimineții râd și plâng.

Un cuplu ziditor, Manole – Ană
Să-i picure alături de sudoare,
O lacrimă de sânge diafană
S-o toarne drept în temelii licoare

Și în tăcerea pogorâtă, moale,
Să mor, să dorm pe gura gurii tale...

EA: Mi-ai așezat o diademă frunții
Cu dragoste să fiu înnobilită
Frumoasă ca în așteptarea nunții
În trup femeie și în suflet fată...

Voi pune chiar și aștrilor halouri
Și voi striga de-or să răsune munții:
Din șapte-n șapte întorcând ecouri,
Frumoasă ca de dinaintea nunții...

Frumoasă ca o harpă neciupită

O alăută rezonând din strună
În noaptea sfântă când voi fi iubită
Poem îți voi ciopli în veche rună.

Și voi striga de-or să răsunе munții:
Frumoasă-s ca de după noaptea nunții!

MOMENT III

O NUNTĂ DE CUVINTE

(Pe o stradă în noapte. Aceleași personaje ori poate altele. Mișcare la alegere)

- EA:
- Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Ca să desfereci ușile pădurii.
O stea care se iscă la un veac
Îți înflorise brusc în colțul gurii.
- Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Ce îi striviseși mustu-n cerul gurii
Și în adâncul codrului feleac
Simțit-ai gustul cuminecăturii.
- Un cântec se năștea abia mijit
Amirosind a freamăt de pădure
Treceam desculță-n crângul înflorit
Necercetat de bardă ori secure.
- Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Visând la neaua de acum un veac...
- EL:
- Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea
Spre unic sens ce-avem de străbătut;
Întâmpinați cu pâinea și cu sarea
De îngeri, în cântări de alăut.
- Așteaptă dar să ne luăm de mână
Și strâns îmbrățișați să ne pornim
Spre clipa care zi de zi ne-amână
Așteaptă dar, iubirea s-o menim.

Să-nduplecăm luminile din aștri
Și umbrele pe chipul trist al lunii.
Să-nduplecăm și munții cei sihaștri
Să nu prăvale pulberea genunii.

Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea;
Dar până-atunci să pregătim zburarea...

EA:

Ca-n cornul abundenței vii în minte
Mireasmă, miez și-ntru sămânță nouă
Răesai și crești în apele-mi velin
Ca în pământ virgin udat de rouă.

În anotimpul dimineții-n care
Se pregătesc cerboaicele de rut
Ne pregătim sfioși la lumânare
Să primenim o lacrimă-n sărut.

De-atâta sfioșenie pioasă
Chiar ochii ninși ai florilor se-nchid
Mi-e pielea și ți-e pielea luminoasă
Și vorbe albe se rostesc în vid.

Vin stele-n plete tandru să se-anine
Și-n cornul abundenței ești în mine.

(continuă):

Vom inventa un dans nemaivăzut
Un dans în spectrul razelor de soare
De dincolo de orice început
Ce-l vom dansa desculți sub felinare.

Sub ploi și sub furtuni de-asteroizi
Ne vom roti în ritmuri ancestrale;
Sălbatic dans al vechilor druizi
Înveșmântați doar în lumini de-opale.

Va fi într-adevăr cum n-a mai fost.
Precum perechea primă din Geneză,
Și izgoniți, afla-vom adăpost
În rai terestru vom începe-asceză.

Ca într-un paradis demult pierdut
Vom inventa un dans nemaivăzut.

EL: Am să-ți strivesc cuvintele-n săruturi
Într-o superbă ploaie de mirări
Mai proaspete ca apa rece-n ciuturi
Să n-avem timp măcar de respirați.

Și ascultând de tainice vibrații
Ne vom trezi-n iubire avântați,
Cutreierând într-o clipită spații
La ceasul cosmic numai, ancorați.

Și ce nevoie-avem de înțelesuri,
Când doar iubirea singură-i temeiul?
Ea schimbă-n adevăr acele versuri
Cum spun și Axionul și Mineiul...

Ea singură dă gustul dulcii sări
Într-o superbă ploaie de mirări...

EA: *(se rotește cu brațele-n sus)*

Pe șei de curcubeu mustangi sălbatici
De pletele ninsorii când se-agață
Așa am fost scăpați din frâu, lunatici
Înaintând înspre adânc de viață.

Și dispărând cum dispărut-a ceața
În ceas târziu de-amiază între raze
Ne vom spăla doar cu agheasmă fața
În pulber de smaralde și topaze.

Ne vom închide între paranteze
În cuib de dor în noua noastră urbe
Ca nimeni, nimeni, nimeni să cuteze
Să ne găsească și să ne disturbe...

Vom fi cutreierând adânc de ceață
Legăți cu frâul dragostei de viață...

EL: Vom sta-n sărut ca pe-un peron de gară
Batista fluturând ca o chemare
Va fi o-mbrățișare dulce-amară
Că-i trenul vieții gata de plecare...

Și dacă ațipi-vei, Cunegundă,
Pe gura ta fierbinte, răcoroasă,
Nu te-oi trezi, ci preț de o secundă
Eu voi simți aroma ei mustoasă...

E o întoarcere în orice despărțire
Și-am să te-aștept cu chipul tău pe pernă,
Să prelungim minutul de iubire
Iar contopirea va părea eternă.

La ceasul când și iarba se-nfioară
Vom sta-n sărut ca pe-un peron de gară...

EA:
E ștersă amintirea de sărut
Și carnea e supusă neînțelegerii
Va trebui s-o luăm de la-nceput
Deasupra inimii și a voinței...

Captivi unui impuls năucitor
Ni se părea un dans de-a nemuritul
Și sângele era ca de ivor
Până-n plăsele ai înfipt cuțitul...

Pumnalul tău de carne fremătând
Ca fulgerul din creștet în călcâie.
Îl simt și azi cum mă străbate blând
Și-n loc să mă rănească, mă mângâie...

Banchetul nupțial a început
Și-i ștersă urma noastră de sărut....

(tot femeia):
E-un adevăr, și cine-ar recunoaște?
Și-un inefabil ce se lasă prins:
Te port în mine ca și cum te-aș naște
Și te-aș zvârli din nou în Necuprins...

Femeie-n trup, fecioară în cuvinte
Nimic nu-mi are-a fi cu neputință:
Te zămislesc neconștient în minte
Ca pe-o ofrandă-adusă cu priință...

Pe urma întâmplării-ntr-o pădure
Printre copaci de silex eu alerg
Și aspru mă rănesc într-o secure
De nu mai pot nici urmele să șterg.

Mă recunoști la cea dintâi privire:
Femeie-n trup, fecioară în vorbire..

EL: Ne îndreptăm în pași de menuet
În muzică precum se-ndreaptă mirii
Să celebrăm eroticul banchet
Balansul efemer al nemuririi.

Ne învârtim în caruselul firii
Captivi ai unui gând amețitor:
Pe buze-având pecetea iubirii
Și ambra ce ne dă impuls de zbor.

Dar ce lumini în umbra nălucirii!
E sprijinit azurul de Anteu.
Oficiem banchetul fericirii
În sunetul de harfe – tu și eu –

În muzică precum se-ndreaptă mirii
Ne desfătăm cu fructul împlinirii.

EA: Doar împărțindu-mă, rămân întreagă
Și-o nuntă de cuvine se pornește
La care-i invitat ca să-nțeleagă
Acela ce cu adevărat jertfește.

Și vin la nunta florilor mirene
Din colțuri depărtate la ospăț
Bărbați robiți de fete azucene
Și totul pare-un prelungit ospăț.

O catedrală zace dărâmată
De viitura nopții cea cumplită
Rămân în Logos pururi atârnată
Întreagă mi-e ființa împărțită.

Și-așa mă dăruie, cine să-nțeleagă
Doar împărțindu-mă, rămân întreagă...

(Mișcare scenică. Fundal muzical)

EL: În cântec ce tăcere, în versuri ce mutism!
Se-nverșună cuvântul să stea ascuns o vreme.
Mă văd în naufragiu și stau întins pe istm
În timp ce mâna dreaptă se tânguie și geme.

E iarna cuibărită în cuibul cel pustiu
Ce toarnă în clepsidră neînduratul bob
De-atâta risipire nu știi să-l mai îmbiu
Să-mi ierte risipirea din visul celui rob.

E amintire crudă și parcă jefuită
De tot tumultul vieții, de mustul ei amar;
O stea rămas-a albă și-i neasemuită
Sunt negre celelalte, cu gust de înzadar.

De parcă suferit-am de-un straniu autism
În cântec, ce tăcere, în versuri ce mutism!

EA: Într-un sfârșit de vară indiană
Când nu uitasem sarea din sărut
Eu am simțit o mână diafană
Simțit-am oare sau mi s-a părut?

În ploi de-agheasmă m-am scăldat în zori
Apoi cu trup și duh nevinovate
Am alergat în baia de culori
Prin iarba întâmplărilor uitate.

Pierdusem iarăși gustul de sărut
Precum mătasea-crin din mângâiere;
Citeam în frunze-același început
Și-n freamăt un ecou de adiere.

În început de vară indiană
M-a fulgerat în piept aceeași rană.

EL: Ascult ecoul sufletului tău
Venind din depărtările agreste;
Se-aude reflectându-se-n ferestre
Și se întoarce frânt din nou în hău.

Dar cum să-i prind culoarea ori haloul
Mireasma într-un cuib de dimineață,
Că-ntunecat mi-e ochiul de albeață
Și nu se lasă lesne prins – ecoul.

Aș vrea să am o mână nevăzută
Ori, tresăltat, piciorul zvelt de ciută.
Și să-l ajung în miriștea-nserării;

Să-l țin în palme ca pe-o nestemată
Și când l-oi pune la ureche-ndată
Prin el s-aud talazurile mării.

EA: Nu bănuiești, iubite, ce dureroasă-i pânda
Când fiecare-așteaptă mișcarea celuilalt.
Și arcuiți îndată, precum felina-n salt
Își pregătește sieși, premeditat, osânda.

Noi zgândărim tandrețea, ce-a devenit „infern”
Și gesturile toate nu valorează-un ban.
Mai caut cu ardoare „zăpada de mai an”
Dintr-un calup de ceață, iubirea cum s-o cern?

Dar fiecare-așteaptă, desigur altceva
Și orizontul parcă e scrijelat de-o stea.
Suntem protagoniștii unui spectacol sfânt;

Inconștienți și gureși, respingem eminența
Oficiem prin alții, iubirea din Cuvânt
Dar separați de-orgolii, pierdut-am chintesența..

EL: De la un timp mi-s clipele-ostenite
Și din clepsidră nu vor să coboare
S-au parfumat și moaștele-n odoare
În timp ce spațiul, lacom, mă înghite.

Mă rog: fă-mi Doamne gard în jurul casei
Și-mprejmuește cu privirea clipa
Că tot mai mult mă vâlurește pripa
Și vin precum Peer Gynt la moartea Aasei.

De la un timp nu mai citesc litanii
Și nu mă-nchin în fața Ta-n metanii.
A putrezit în coajă mărul prim

Și mâsurile-albite în asceză
Dar nouă nu ne-a fost sortit să fim
Perechea vinovată din Geneză...

EA: Eu până la orbire te-aștept înduplecată;
Măsuri de versuri albe cenușa mi-o presară
Precum îndrăgostita ibovnică de-o seară
În ochii stinși am cerul cu zarea sfâșiată.

Te-ascund mereu în cuibul mic al palmei
Precum pe-un fluturaș în crisalidă
Iar inima te caută, lucidă
În sânul neprihană-al Mater Almei.

Și ca în rame scumpe, tablouri genuine
Apar în minte iară și se însuflețesc
Îmi stăruie și-acuma motivul arabesc
Pe care l-am aflat odată-ntre ruine...

Tu în palori de umbre continui să exiști
Și nici nu știi ce-averse de dragoste îmi iști...

EL: Să ne-nfruptăm cu pâinea împăcării
În vinul milosteniei scâlțați
Să fim întru lumina sfântă, frați
Când năzuim la crucea îndurării.

Și-n îndelungă jertfă primeniți
La stingerea de sine mai apoi
Ne vom afla în necurmat ostoi
Scâlțați în sânge dar neprihăniți.

Așa cum la-nceputuri ne-am ivit
Din chivotul de carne-atunci sfințit
Ne poartă umbra-n noaptea-abătute

Spre poarta mare ocolind lumina
Pe tălpi desculțe ni se-ngroașă tina
Dar urmele-s definitiv pierdute...

EA: Nimic nu va fi așa cum crezum
Mă sprijin de aerul încolăcit
Și cerul îmi pare-nadins sărăcit
Eu stau răstignită în veșnic acum.

Tăcerea se sparge în lacrimi de mir
Mi-s tălpile parcă de ceară și fum
Mă-ncearcă-amintiri, mă-ncearcă duium
Și ranele sângeră mai abitir.

Pe țărnișă mai rămâne o umbră bălțită
Și glezna e linsă de-o spumă subțire
Mătasea-nflorește-n cămașa de mire
Eu sunt o mireasă în veci nenunțată.

M-agăț de un cântec, m-atârni de un vers
O limbă de apă nisipul mi-a șters...

EL: Pe câmp amiroase a floare de rai
Un abur curat răsărind din pământ
Mi-atârnă un vis de o coamă de vânt
Călcată mi-i țărna de slobozii cai.

Mi-e glasul firav fiindcă-i nechiotit;
Să dau mărturie cu el, nu văd rost.
De nici nu mai știi: am fost, nu am fost?
Un vers se preschimbă în plâns hohotit...

Îmi sângeră-n carne rebelul fluid
Când vin să te-ntâmpin precum prima oară
Iar mâna ce-odată mi-a fost o vioară
Nu vrea să mai cânte refrenul druid.

Și-mi plimb disperarea în nevindecare
Iertate tâmples-târzii de răbdare...

EA: Cu proaspăt fân cosit în buzunare
În ochi având făpturile de rouă
Eu beau zenit cu mâinile-amândouă
Și aripi prind. Sunt gata de plecare.

Îmi șlefuiesc elitre diafane
Și-ți las pe gene sfântă sărutare
Spun bun rămas: sunt gata de plecare
Rămâne-aici doar sângele din rane.

Am fost pe rând fântână cântătoare
Zeiță, crin și azimă și floare.

Am fost și nor întunecând mirarea
Într-o secundă cât o veșnicie
Iubirii sfinte vreau să-i fiu făclie.
Sunt zbor acum Deschisă-mi oare zarea...

EL: În vârf de stea se răstignește vântul
Și-o aripă atârnă-n Cornul lunii
În ochii limpezi se rotesc păunii
Pe crucea milei astăzi port Cuvântul.

Mi-e tâmpla rezemată de-o himeră
De-un plâns ferice care curge-n sus
Și sufletul se bucură nespus
Când mă rotesc în dans de baiaderă.

Sunt piatră șlefuită de un fluviu
Dar în simțire clocotesc Vezuviu.

Mă pierd ca diamantul în pustie
Și ispășesc păcate nefăcute
Pe gura mea de rai în veșnicie
Nu regăsesc cuvintele pierdute.

EA:

La porțile cetății te-am strigat
Cum Sunamita și-a strigat iubitul
La ceasul sfânt când reînvie ritul
Străjerii nopții mult m-au instigat.

Cum arde lumânarea prinsă-n sfeșnic
Cum caută botezul neofitul
Oficiind cu sfiiciune ritul
Simțeam în inimă cuvântul veșnic.

Ecoul glasului mi se spărgea
De zidul nopții-n sunet de-alăute
Se năruiau cărările pierdute
Eu mă rugam pe boabe de cafea.

Te-am căutat prin marile cetăți
Nădăjduind să-nduplec noaptea să-ți

EL:

Și azi am ridicat o barieră
Un zid înalt, potrivnic între noi
Ni-e azimă cuvântul fără ostoi
Călătorim spre Magica Sierra.

Am mai zidit un Babilon de ceață
Și s-a mărit distanța-ntre hotare
De când făgăduit-am fiecare
C-om ști să cerem dreptul sfânt la viață.

Din dragostea ce pururi nu se vinde
Ne-om aduna drept apă și merinde

Și într-o croazieră nesperată
Onirică, pe-oceanul nesfârșit
Noi vom forma o unică fregată
Să mergem împreună la zenit.

(Se pare că protagoniștii au ajuns la destinație. Numai că destinația fiecăruia e alta. Despărțirea este iminentă. Își desprind mâinile, se depărtează unul de celălalt și înainte de a pleca, unul într-o parte, celălalt în partea opusă, femeia rostește):

EA: Te las, iubitul meu acum cu bine
Rămâi așa precum te-am cunoscut.
Cu neputință să te iau cu mine
Eu mă îndrept spre Marele-Nceput.

O columbiță m-a-nsoțit prin lume
Și chiar și în derivă mi-a dat semn
Să înțeleg singurătatea cum e
Dar numele să îmi rămână demn.

Amurgu-ncet se lasă peste fire
Și mă retrag discret, cum am venit.
În palme-ascund doar ciobul de iubire
Se vede că atât mi-a fost merit.

Rămâne-n urmă Cântecul de sine,
Te las, iubitul meu, te las cu bine...

(Se desprinde încet și pornește cu pașii grei spre orizontul care devine sângeriu. Se lasă seară).

CORTINA

Galați, 3 noiembrie 2008
de ziua mea

Cezarina Adamescu